

m i c h a e l e r i k n æ s b y o g D a v i d r i i s



s k r e v e t t i l f a s t a v a l 2 0 0 0



introduktion

Kære spilleleder.

Tak for at du har valgt at køre "Messe for en Galning". Jeg håber, at både dit forestående arbejde med scenariet og det efterfølgende spil vil bibringe både dig selv og dine spillere en god oplevelse. Du kan lige så godt forberede dig på, at det ikke ligner så mange andre scenarier, du har læst før. -

Den sektion du sidder med her, kaldet "en beretning" er udgangspunktet for det hele. Og min ide er, at du som spilleleder skal starte her. Beretningen forestiller jeg mig, at du blot læser, som du ville læse en hvilken som helst anden (forhåbentlig) god historie, - hverken mere eller mindre.

Anden sektion, "et scenarie" indeholder det, der vil gøre denne historie til et spilbart scenarie. Her finder du de praktiske anvisninger og detaljer, der hører til et scenarie. Hvis blot du har læst første sektion, er det meningen, at du skulle kunne køre scenariet alene ved hjælp af det, du finder i anden sektion. Derudover er der personbeskrivelser, diverse informationer, bilag og selvfølgelig spillernes karakterark.

Når jeg har valgt denne måde at skrive på, er det i håbet om at gøre scenariet mere interessant og nemmere tilgængeligt for dig som spilleleder, og derved muligvis forbedre spillernes oplevelse, samt at gøre det både nemmere og sjovere for mig selv. Det eneste jeg beder om, er så din forståelse og din tålmodighed.

Det begyndte alt sammen med papirerne fra David Riis.

Jeg havde mødt David en enkelt gang på Fastaval 98, hvor jeg havde den fornøjelse at spille et af hans scenarier. Jeg husker ham som en levende og meget dygtig spilleleder, og som en forfatter af ret gode men temmelig underlige scenarier. Da jeg året efter hørte, at han var blevet dræbt i et frygteligt og makabert uheld, gjorde det naturligvis et vist indtryk. På den anden side kendte jeg ham ikke så godt at det ødelagde Fastaval 99 for mig.

Da jeg for nogen måneder siden modtog en række e-mails, som angiveligt var fra ham, troede jeg i første omgang, at jeg var offer for en særpræget og lettere smagløs spøg, og reagerede naturligvis derefter. Efterhånden blev jeg dog overbevist om at afsenderen af denne mystiske række af meddelelser faktisk burde tages alvorligt, og vi aftalte et møde.

Det skulle være ved en stensætning i en skov ved solnedgang. - Jeg mødte op som aftalt, men var dog alt i alt ikke specielt overrasket over at opdage, at den hemmelighedsfulde unge mand tilsyneladende havde valgt at glimre ved sit fravær. Noget fik jeg dog ud af mine anstrengelser. På mødestedet lå nemlig, indpakket i resterne af en bærepose fra Netto, en lille stak papirer. Begyndelsen på en beretning så fantastisk og utrolig, at jeg i første omgang følte mig komplet til grin. Nærmest i arrigskab gav jeg mig til at efterkontrollere den ukendte forfatters påstande, og jeg var derfor meget overrasket over at kunne konstatere, at der hvor jeg havde regnet med hurtigt at kunne afsløre forfatteren som den rene fupmager, måtte jeg i stedet opleve, at flere af de omtalte begivenheder tilsyneladende faktisk havde fundet sted.

Davids mærkelige beretning udviklede sig til en besættelse, som jeg ikke kunne gøre mig fri af. Og den blev ikke mindre af, at forløbet gentog sig flere gange i løbet af forholdsvis kort tid. Indtil de sidste

skæbnesvangre dage i november 99.

Dette scenarie er et forsøg på at bearbejde denne besættelse. Eftersom David selv var både entusiastisk rollespiller, idémænd og scenarieforfatter, og jeg selv da også lejlighedsvis opfatter mig som scenarieforfatter, forekommer dette mig at være særdeles velvalgt. Sceptikere kan betragte historien som blot endnu et fantastisk rollespilsscenario, mens andre kan tro hvad de vil.

Selv ved jeg stadig ikke, hvad jeg skal tro. Eller sagt på en anden måde: Hvordan kan jeg vide, hvad jeg nu ved, uden samtidigt at konstatere, at jeg må være gået fuldstændigt fra forstanden?

Det der gør dette scenarie interessant, er dog ikke så meget min egen mulige galskab, men den omstændighed, at hvis jeg faktisk er gal, så vil alle, der læser og spiller "Messe for en Galning", - hvad enten de vælger at tro på sandfærdigheden i det eller ej, - uundgåeligt blive konfronteret med deres egen personlige version af det samme spørgsmål. Nemlig: er vi i virkeligheden alle fra forstanden?

Hvis der dukker spørgsmål eller kommentarer op undervejs i dit arbejde med scenariet, er du meget velkommen til at kontakte mig på telefon 98 29 44 01 eller e-mail: astrogator@technologist.com

God fornøjelse

michael erik næsby

tak til

Sanne Harder og Kasper Nørholm for meningsfulde kommentarer undervejs.

Sanne for korrektur på første del og Kasper for redigering af anden del.

Bjarne Sinkjær, som med meget kort varsel hoppede ind som spilleleder på prøvespillet. Og prøvespillerne Magnus Nygaard, Michael C Jørgensen, Jacob S. Madsen, Thor Møller og Phillip Warthoe.

Sebastian Flamant for "Jagten går ind", hvori han lægger grundlaget for den måde at skrive scenarier på, som jeg har arbejdet videre med i Messe for en Galning.

David Riis og min stakkels gamle mor for inspiration.

småting:

Lay Out og den slags har jeg selv stået for.

Kommerciel udnyttelse af dette materiale er i strid med dansk lov om ophavsret

indhold

introduktion 2

tak til 3

indhold 3

en beretning 4

Første Akt 4
Mølledal 4
Alexander 7
Og kragerne kredser 8
Anden Akt 9
virkelighedens verden 10
kæmpen 11
Tredje Akt 12
en jæger 12
lovens lange arm 13
Naianes verden 14
spejlet 15
til deres dages ende 17

et scenarie 18

Synops 18
Første Akt 19
Anden Akt 24
Tredje akt 29
finalen 30
eftertanker 35

diverse 36

flere af Mølledals beboere: 36
familiehommeligheden 38
mytologien 38
andre personer og steder 38
bilagsoversigt 40

personerne 41

spillelederens bemærkninger 41

Karakterark: 44

Peter Hellbrecht, 44
Katarina Hellbrecht, 46
Nikita Hellbrecht, 48
Allan Hellbrecht, 50
Raymond Højlund, 52
Helena Højlund, 54



en beretning

Første Akt

begyndelsen

David hævder, at det hele tog sit udgangspunkt for hundreder af år siden. Nærmere bestemt Alle Helgens Dag 1547 i den lille schweiziske by Maschwald. Efter en opsigtsvækkende retssag blev en kvinde ved navn Alicia Hellbrecht brændt som kætter og heks på byens torv. Samtidigt blev der udstedt en arrestordre på hendes mand Alexander Hellbrecht og parrets tre unge døtre, som dog syntes at være som sunket i jorden. David fortæller at alle, der havde været involveret i Alicias domfældelse og den forudgående gruopvækkende række af forhør, i løbet af de efterfølgende måneder blev angrebet af en mystisk hjerne-sygdom. Denne såkaldte hjernesot skulle have fået disse agtværdige borgere og hellige mænd til at opføre sig særdeles sært - lejlighedsvist 'usædeligt' - og bortset fra en enkelt abbed, der ironisk nok endte sine dage på bålet, blev de alle til sidst indespærret i dårehuse rundt omkring.

Oplysninger om begivenheder, der fandt sted for så lang tid siden, kan være næsten umulige at be- eller afkræfte..

Ikke desto mindre har jeg været i stand til at fastslå, at en kvinde ved navn Alicia Hellbrecht faktisk blev brændt på bålet som heks i Maschwald, samt at den hovedansvarlige for hendes sag, den tilsyneladende respekterede biskop og Abbed fader Victorius året efter blev anklaget, dømt og brændt for kætteri.

Og selvom dette i sig selv overhovedet intet beviser om Davids eventuelle sandfærdighed eller troværdighed, var denne omstændighed med til at gøre historien mere fængslende, end hvis det blot havde vist sig at være en eller anden sær fysis forståelig rablen.

Mølledal

Der hvor det for alvor begyndte at blive interessant, var dog ved omtalen af Plejehjemmet Mølledal. Af ret indlysende årsager har jeg valgt at give dette ganske særlige plejehjem et andet navn, end det har i virkeligheden. Det forholder sig nemlig sådan, at jeg faktisk kender dette sted ganske godt. En meget nær slægtning har boet på denne helt specielle institution i nu snart over et år. Denne omstændighed gav mig muligheden for at kontrollere Davids beretninger fra endnu en vinkel. En vinkel som ærlig talt gjorde det hele endnu mere utroligt og foruroligende.

Mølledal er et psykiatrisk plejehjem for folk over 50. Det vil sige, at det er et sted for mennesker, som alverdens behandlere, læger og myndigheder reelt har opgivet. Mølledals beboere er altså uheldigvis sindslidende, ude af stand til at tage vare på sig selv og de fleste er gamle. Mølledal er, i højere grad end noget andet sted jeg kender, en kirkegård for folk der endnu ikke er helt døde.

Det er altså her vi begynder. Det er her vanviddet for alvor bryder ud, og det er her vi for første gang møder de personer, jeg har valgt at gøre til hovedpersonerne i min version af denne fuldstændigt utrolige og makabre historie.

Fredag d. 12 november 1999 træder en lille gruppe mennesker for første gang ind på Mølledals område. De er lidt beklemte ved situationen, men

de er voksne og fornuftige mennesker, og de ved, at livet er fuld af ting man bliver nødt til at gøre, også selv om man langt hellere vil være fri. De er alle blevet inviteret af institutionens nidkære advokat, fordi de står som nærmeste pårørende til en gammel død mand. Dødsfald er ikke noget specielt bemærkelsesværdigt fænomen på et plejehjem. - Men dette skulle vise sig at være årsagen til, at denne gruppe helt normale og fornuftige, velbegavede og (for de flestes vedkommende) både relativt succesrige og velfungerende mennesker, fuldstændigt fik vendt vrangen ud på deres stort set velordnede tilværelse.

Den afdødes navn var Alexander Hellbrecht.

Men inden vi graver mere i denne uomtvistelige kendsgerning, skal vi nok kaste et nærmere blik på den lille gruppe personer, der på denne måde ufrivilligt og overraskende fik deres liv vendt på hovedet.

persongalleriet

Her møder vi den 42-årige arkitekt Peter Hellbrecht, hans 33-årige kone Katarina og hans (men ikke hendes!) datter, den 18-årige Nikita. Så er der Peters bror, skuespilleren, musikeren og børnehavepædagogen Allan Hellbrecht (39), og fra en anden gren af familien politimanden Raymond Højlund (32), og hans søster, den 35-årige Helena Højlund, der er projektleder i TeleDanmark.

Efter omhyggeligt at have parkeret sin Audi helt lige og korrekt i en bås på den ellers forladte p-plads foran Mølledal, sidder Peter lidt i den pæne, blanke grå bil og tænker. Hans bror Allan er selvfølgelig ikke dukket op endnu. Allans utrolige Lada Niva er i hvert fald ikke at se noget sted. Efter et øjeblik refleksemæssig intensiv vrede, stiger



Peter ud til de ventende kvinder, der begge kigger fjendtligt på ham.

For at undgå at fortsætte deres konfrontation fra turen, betragter Peter et øjeblik plejehjemmet med professionel men ret vag interesse: Utvivlsomt den kedeligste bygning han nogensinde har set. Det hele er holdt i ét plan og ligner fuldstændigt et enormt, langt parcelhus. - Et typehus fra 70'erne. Ligeså meget personlighed som en karklud. Peter forestiller sig, at udseendet er resultatet af et udvalgsmøde i kommunen eller amtet. Gule mursten, store termoruder og fup-tegl. Bygningen er så intetsigende, at han bliver helt deprimeret ved synet.

I samme nu kommer Raymonds røde Ford Puma fræsende. Raymond er kriminalinspektør, men har aldrig opført sig som Peter ville forvente en politimand skulle opføre sig, og Peter tænker lidt på om rygterne om, at Raymond er korrupt, mon er sande. Raymond parkerer sin lille smarte bil - ulovligt - og stiger ud mens han tilsyneladende har travlt med at ignorere sin søster, Helena, der bliver siddende et øjeblik og ser fornærmet og ganske køn ud. De har sikkert skændtes. Det gør de altid, og Peter tænker et øjeblik bekymret på, om de nu også vil skændes under det forestående møde med Mølledals forstanderinde.

Tanken om psykisk syge mennesker gør Peter utryg. - Det eneste der gør ham mere utryg er det faguddannede psykiatriske personale. - De virker så upersonlige og vidende. Et skænderi mellem de to søskende foran Forstanderinde Kasselmann og advokaten ville være fuldstændigt uudholdeligt.

Det er svært at trække pinen længere ud, så han går hen mod døren, og undres et øjeblik over dens mangel på håndtag. Samtidigt dukker Allans orange farvede rustbunke larmende op på parkeringspladsen. Irriteret må Peter indrømme, at han ikke engang er forsinket. Allan kommer

smilende hen mod dem. Lader, som altid, som om han ikke ved, hvordan de to brødre i virkeligheden har det med hinanden.

Raymond har i mellemtiden været i gang, og han og Katarina har udvekslet et - overraskende langt - knus. Peter, der kender Raymonds ry som kvindebedærer, tænker at DET kan han i hvert fald godt spare sig. Sjovt nok tænker Nikita præcist det samme. Den oprørske, sorthårede, blege og spinkle Nikita. Hun har altid opfattet Raymond som en "Rigtig Mand". Et udtryk hun bruger med en forvirrende blanding af foragt og beundring. En mand som fortjener bedre. - Og stedmoderen Katarina opfatter hun som en kold og beregnende kvinde, som har sat klørerne i hendes far og som vil styre både faderens og Nikitas liv. Men Kattekvinden, som Nikita kalder hende, er følelseskold og falder ikke for den imponerende Raymonds charme.

Kattekvinden selv derimod ved ganske nøjagtigt, hvad Raymond kan og ikke kan i en seng, foran en pejs og på bagsædet af en Audi. - Selvom det ikke kan bruges til at fremme hendes ambitiøse mål for hendes egen tilværelse, er det dog ganske tilfredsstillende. Katarina mærker en svag ophidselse, som ikke bliver mindre af Peters tilstedeværelse og dette helt katastrofalt uegnede sted.

Som en ukronet dronning skrider Helena nu hen mod gruppen. Hun smiler ikke og hilser knap nok. - Det går op for Peter, at hun betragter sig selv som den kontrollerende person i gruppen. At hun synes, hun er familieoverhovedet. Endnu en grund til bekymring. En ubestemmelig tendens til katastrofale resultater har kendetegnet mange af Helenas projekter. - I hvert fald den del af dem, der indbefattede mennesker. Men det passer ham fint at lade hende blive i rollen indtil dette cirkus er overstået.

Helena, på sin side, ser nærmest vredt på hans

kone. - Hvilket overrasker ham en smule. Men han tilskriver det Helenas usædvanlige talent for at hade folk. - De to kender jo ikke hinanden SÅ godt, så hvad fanden kan de have imod hinanden?

Med en fornemmelse af forestående katastrofer ser Peter Helena og Nikita marchere sammen hen mod Mølledals tilsyneladende hermetisk lukkede døre. Ved siden af indgangen bemærker han til sin undren en lille sort kat, der tilsyneladende har fundet sig et ly for efteråret der i hjørnet.

I dette øjeblik går de elektronisk styrede døre langsomt og uafvendeligt op. Vor historie kan tage sin begyndelse.

bag dørene

Hjemmet er indrettet i socialpædagogiske nuancer af dæmpet pink, lyngfarvet og en let brækket lilla, kombineret med en færskenagtig orange for kontrastens skyld. Møblerne er af den uendeligt solide men identitetsløse type, som bruges på alle institutioner. Bortset fra de afsyrede fyrretræskommoder som fuldstændigt ubenyttede henstår med jævne mellemrum i institutionens lange gange. Disse kommoder er pyntede med halvdeprimerede dekorationer, som en uendeligt kreativ medarbejder eller blomsterhandler har fremstillet af indtørrede døde plantedele. Formålet synes at være at skabe miljø, men resultatet minder blot endnu stærkere om alt og alles uomgælige forgængelighed.

Der er tomt og stille i den store forhal.

Et øjebliks desorientering rammer uvilkårligt den førstegangsbesøgende, og familiemedlemmerne står et par øjeblikke hjælpeløse og forvirrede. Men et pansret glasbur i den fjerneste ende af det store kolde rum viser sig ved nærmere eftersyn at rumme liv. En lille, meget tyk kvinde i en stramtsiddende hvid kittel, rejser sig tungt og går dem med noget besvær i møde. Hun smiler. Det



er sikkert venligt ment, men det virker som en mellemting mellem overbærende forståelse og medynk. Man forestiller sig uvilkårligt at kvinden smiler sådan til alle hjemmets beboere - og at de må hade det: "Nå fru Jensen, hvordan har vi det så i dag?"

I mellemtiden har tyksakken fået placeret dem i et konferencerum, der er ligeså personlighedsforladt som alt det andet. Samme farvevalg. Samme indretningsstil og ligegyldig kunst købt i metermål på væggene.

forstanderinde Martha Kasselmann

Ligesom en overlæge bevæger forstanderinden sig rundt med et lille trofast følge. Et par ligegyldige personer bærer kaffen og det lidt ubestemmelige bagværk fra institutionens eget køkken. Med er også advokaten, Thorvald Hanberg. Høj og tynd

og nogen-og-halvtredsårig. - Knastør.

Selvom det virker som om Martha Kasselmann har situationen helt under kontrol, er hun bekymret. Hun er nemlig ikke helt sikker på, at Alexander Hellbrechts død skyldtes et uheld. Det er normalt, at folk dør på plejehjem. - Det ER jo sådan set det, der er meningen. - På den anden side er det et problem, hvis hjemmets beboere går bort uden nogen rigtig god forklaring.

og advokaten

Situationen er simpelthen den, at Alexander Hellbrecht er død, tilsyneladende efter et fald på sit lille badeværelse. Den lokale bedemand har gjort det bedemænd nu gør. - "Lejligheden", som Martha Kasselmann - lidt flot - kalder det, skal nu tømmes. Der er "lige et par ting" hun gerne vil gøre opmærksom på: Gamle Alexander var jo en

problematisk person, som slet ikke havde forståelse for de krav, Mølledal må stille til sine beboere. Han forårsagede utryghed og uro. Og trods adskillige samtaler og justeringer af hans medicin forblev han et "forstyrrende element"... Og efter disse seneste opdagelser har sagen unægtelig taget "en drejning"... Den gamle mand havde skjult et meget farligt våben og havde vandaliseret indretningen.

På dette tidspunkt træffer forstanderinde Martha Kasselmann den beslutning, som skulle vise sig at sende en ung håbefuld social- og sundhedsmedhjælper i døden. "Anne Lise", - siger hun, "kan du ikke hente tingene fra Alexanders lejlighed?"... Og Anne Lise forlader lydigt lokalet.

Advokat Thorvald Hanberg fremlægger i mellemtiden arvesagen. Alexander efterlod sig ca 250.000. og en ejendom i skoven i Hammer Bakker. Ejendommen er vurderet til ca. en halv million og omfatter et hus kaldet Krageflugt, samt et stykke skov. Alexander var altså tilsyneladende ikke fattig.

I hvert af Mølledals mange rum er der installeret et kalde-apparat med højttaler. - Man kan herfra kontakte den vagthavende i glasburet, og man kan udsende opkald til hvert enkelt apparat eller til alle systemets højttalere på en gang. Og netop nu - henimod slutningen af advokatens forklaring - er det den sidstnævnte mulighed, som den åbenbart panikslagne social- og sundhedsmedhjælper Anne Lise benytter sig af. Hendes stemme, hysterisk, men hviskende, lyder elektronisk forstærket gennem de mange højttalere: "Hjælp mig for Guds skyld... Her ER altså noget..." Nogen rumsterende lyde høres, og så begynder hun at skrig. Højt, vildt og gennemtrængende... og pludseligt afbrudt. Det hele virker endnu mere voldsomt, sært og urealistisk på grund af den elektroniske for-



Heksehuset i Bamberg, opført i 1600-tallet som redskab for heksejagten.

I Bamberg alene måtte 600 mennesker lade livet som hekse.

Mange af dem tilbragte de sidste dage af deres liv under forhør og tortur i netop denne bygning



stærkning fra samtaleanlægget. Og den tydeligt rystede forstanderinde Martha Kasselmann farer ud af døren, hen af en af hjemmets lange gange, hen til det sted skriget kommer fra.

alexanders lejlighed

Det første, der bemærkes, er naturligvis den stakkels Anne Lises lig. Nogen har simpelthen hugget hovedet af hende. Antageligt ved hjælp af det drabeligt udseende tohåndssværd, som nu nagler den unge kvinde fast til væggen. - Hendes hvide kittel og en hel del andre ting er tværet ind i blod, og hendes afhuggede hoved ligger hjælpeløst foran den lamslåede Martha Kasselmanns fødder, hvor det stille vugger frem og tilbage. Imens er både personale og beboere, - for en gangs skyld forenet i en ophøjet og fuldstændig lamslæthed - begyndt at stimle sammen på gangen. Indtil forstanderinden får sig selv under kontrol og begynder at udstede ordrer.

Politiet bliver tilkaldt, beboere og medarbejdere beordres tilbage til deres såkaldte aktiviteter.

livet på Mølledal

Familien må vente på politiet, og der går en del tid, før de kan komme afsted. Raymond benytter lejligheden til at snuse lidt rundt, og imens ankommer først den lokale betjent og kigger lidt, dernæst en gruppe fra kriminalpolitiet i Aalborg. De bruger en del tid på at undersøge tingene, og det bliver simpelthen aften, før de får tid til at tale med vores lille - nu dybt frustrerede - familie.

De vil i mellemtiden være blevet anbragt i hjemmets dagligstue og forsynet med mere af den rædselsfulde kaffe. Her kommer de til overvære, hvordan dagliglivet på Mølledal udfolder sig, mens de voldsomme begivenheder har sat sindene i kog. Det er ikke nogen særlig hyggelig forestilling.

Nogen af dem havde måske nok lyst til at kontakte Mølledals beboere, for at finde ud af

mere om, hvad der egentlig var ved at ske. Men ingen havde i virkeligheden rigtigt mod på at bryde muren mellem de besøgendes normalitet og beboernes tydelige galskab. Så de forblev isolerede i et hjørne i den store institutionelle dagligstue.

På dette sted er det kun Maren Østergaard, der skal nævnes. Hun henvendte sig nemlig selv til den lille ensomme gruppe. Maren var en meget gammel og skrøbeligt udseende kvindelig beboer, som bevægede sig rundt ved hjælp af en rolator, et lille gangstativ på hjul. Pludselig stavrede den gamle dame forbløffende målbevidst hen imod dem.

Hun havde et budskab, hun ville have afleveret. "Jeg har givet Alexanders hemmelige skrin til kæmpen. Så I behøver ikke være bange for, at de skal få fingerene i dem!" Hun så vist på dem, og gentog et par gange sit budskab. Men selvom Katarina nåede at få sig taget sammen til at spørge,

hvad hun egentlig snakkede om, var dette alt hvad hun ville sige. - Det var tydeligt, at Maren troede at de vidste, hvad hun hentydede til. Og efter et øjeblik stavrede hun atter af.

farvel til Mølledal

Inden de kan forlade hjemmet, har de en længere snak med efterforskningslederen, en af Raymonds kolleger, kriminalinspektør Erling Hansen, og han beder dem om at møde ham ved den afdøde Alexanders hus, Krageflugt i Hammer Bakker, senere samme aften. Han ved ganske vist godt, at det ER sent, men til gengæld kan det være af stor betydning for efterforskningen, og eftersom de også selv er ret nysgerrige, kører de efter et kort besøg hos Macdonalds i Nørresundby videre til Hammer Bakker.

Alexander

Lad os kigge lidt nærmere på den gode Alexander Hellbrecht og hans historie. David hævder i sine papirer, at den mand, der døde tirsdag d. 9/11 1999 kl. 03.15 på plejehjemmet Mølledal, simpelthen var den samme, som i 1547 flygtede med sine døtre fra heksebrændingerne i Maschwald. I løbet af mine undersøgelser har jeg kunnet slå fast, at det troede den gamle Alexander i hvert fald også selv. - Dette var slet og ret en del af de "tvangsforestillinger", der til sidst resulterede i, at han kom til at tilbringe de tre sidste år af sit liv på en psykiatrisk institution. Dette fremgår ganske klart af plejehjemmets papirer, og af Frederik Frobel Christiansens journal (den ansvarlige læge). Denne omstændighed er så meget mere bemærkelsesværdig, fordi David ikke kan have haft nogen mulighed for at vide, hvad den gamle mand havde fortalt læger og personale på Mølledal. Her er der således tale om to - meget



Alexander Hellbrecht
(ill.: Sanne Harder)



forskellige og indbyrdes fuldstændigt uafhængige - kilder, der fremsætter den samme påstand.

Og kragerne kredser

De nærmere omstændigheder omkring "Krageflugt" er også særdeles bemærkelsesværdige. Set i sammenhæng med begivenhederne på Mølledal og påstandene i Davids notater, når jeg med "Krageflugt" til det punkt, hvor man for alvor må sige, at her slår den normale sunde fornuft ikke længere til. De lokale beboere kalder stedet for "heksehytten", angiveligt skulle der have boet tre hekse sammen med deres far en gang for meget længe siden.

Historierne beretter, hvordan to af disse unge piger blev fanget og brændt af en gruppe såkaldte heksejægere, mens faderen, hårdt såret, tilsyneladende undslap sammen med sin ældste datter. Resterne af disse ulykkelige unge piger ligger den dag i dag begravet - udenfor kirkegården - ved den lille Hammer Kirke dybt inde i skoven. På stedet har nogen senere fået rejst en sten med indskriften: "Serena og Felicia Hellbrecht / For lyset skinnede i mørket/ og mørket begreb det ikke....." Ingen ved, hvem der har sat denne sten.

Selve huset ligger en lille times kørsel fra nærmeste bymæssige bebyggelse. Omgivet af tæt skov fører en smal og snoet vej til en tolænget bygning. Det er mørkt over landet denne sene aften, hvor personerne for første gang kommer til stedet. Skyerne hænger tykt og mørkt på himlen. Det ser ud til uvejr. En klynge af gamle og meget store træer omgiver huset. Her har en stor flok krager tilsyneladende deres faste tilholdssted. Midt på den brostensbelagte gårdsplads, hvor græs og ukrudt pibler frem, finder vi en gammel

faldefærdig brønd. Den ene længe er en slags ladebygning, som er i en fremskreden tilstand af forfald, mens beboelsesdelen virker forholdsvis velholdt. Der er sorte gardiner, tykke mørkerøde vokslys og blomster i de i øvrigt rene vinduer. Den lave halvdør virker nymalet.

Indenfor er der stille. Og ganske mørkt. - En svag lugt af røgelse og et eller andet ret ubehageligt møder den besøgende. Væggene er malet i mørkerøde farver. Møblerne er meget gamle på en antik og solid måde. I stuen bemærker man at en eller anden har fyldt væggene med en kraftig skriblende skrift. Teksten er umiddelbart ikke så nem at forstå. Det lille arbejdsværelse ved siden af køkkenet er fuld af sære og uhyggelige bøger og noter og gammelt ragelse. Der står også en telefon.

Selve køkkenet er tydeligvis ikke blevet benyttet i årevis. Der er et tyndt lag jord i vasken, og der

vokser små grønne ting og et par svampe i rummets hjørner. Støv og edderkoppespind dækker alt. De ting der står i skabene har fejret sidste salgsdag for flere år siden.

smilet fra en død

I virkeligheden var det den unge Nikita, der var den første til at gå op af trapperne til overetagen. Familien havde besluttet at tage ud til Krageflugt nogen tid før aftalen med politiet. De var alle nysgerrige oven på den overraskende opdagelse, at de havde arvet et hus og et mellemstort stykke skov. Samtidigt var de opfyldt af en nervøs energi efter lørdagens dramatiske begivenheder og nattens mareridt. De trængte med andre ord til at foretage sig noget. - Næsten hvad som helst. Allerede fra starten havde Krageflugt gjort et meget stærkt og foruroligende indtryk på dem. Men det hele blev nu sat noget i skyggen af disse nye



Udsigt mod en lille del af Hammer Bakker



opdagelser for enden af den vakkende og dårligt oplyste trappe. Nikita følte sig draget af den åbenstående dør ved toppen af trappen og af det svage gyldne lys, der synes at komme fra et eller andet deroppe i halvmørket. For enden af trappen så hun et øjeblik på den lille statuette. En ung indhyllet kvindeskikkelse i en udfordrende stilling.

Statuetten ville have været ganske banal, hvis det ikke var for den meget uhyggelige maske, kvinden holdt op foran sit muligvis kønne ansigt. Efter at have stirret fascineret men uden forståelse på dette sære kunstværk, gik Nikita med næsten viljeløse skridt hen mod den ene af de to døre i det lillebitte rum. Forsigtig og med hjertet bankende i halsen åbnede hun døren indtil det, der skulle vise sig at være et soveværelse. - Ligesom køkkenet tilsyneladende ubenyttet i lang tid.

Først bemærkede hun kun det store klædeskab, og overvældet af nysgerrighed gik hun hen imod det. Hun nåede ikke at fuldføre sit forehavende før hun fik øje på det, der lå i sengen. Der gik nogen få korte øjeblikke før hun fuldt ud registrerede, hvad det var hun stod og så på. Og så skreg hun, løb stadig skrigende ud af soveværelset ned af trappen til den relative sikkerhed sammen med de andre.

I sengen lå et lig i en fremtræden tilstand af forfald, misfarvet af ælde og dækket af edderkoppespind. En hel række smukke smilende tænder og et stykke af kæbebenet var synligt gennem den indtørrede og sprækkede hud, hvilket gav liget et sært nærværende og velkommende ansigtsudtryk.

Opdagelsen af liget i soveværelset gjorde, at ingen af dem i første omgang gjorde noget stort nummer ud af at undersøge, hvad der var i overetagens andet rum. Her ville de blandt andet have fundet et lille alter, nogen kraftige røde vokslys og et stort

antikt spejl. På en stander stod en glaskugle, hvori to menneskeøjne kunne ses ligge i en eller anden slags væske. Øjnene var (eller er) grønne, og man kunne få det indtryk, at de på en eller anden måde holdt det lille kapel-agtige sted under observation. Både alteret, den særlige stander og det lille bord i rummet, viste sig at være forholdvis værdifulde antikviteter.

Nu fulgte en række nærmest hysteriske scener, hvor det først blev kontrolleret om den unge pige faktisk havde set, hvad hun hævdede at have set. - Det havde hun. Derefter brød et skænderi ud i lys lue, og da politiet noget senere endelig ankom, fandt de den forsamlede familie i en tilstand af indestængte aggressioner og slet skjult ophidselse, mens Nikita sad tavst på trappestenen. Udenfor huset. Nok så bemærkelsesværdigt er dog hvad de ikke fandt. Da de omhyggeligt og professionelt trådte ind i overetagens lille soveværelse, hvor familien havde fortalt at de havde fundet et lig, fandt de i stedet et ganske hyggeligt og rimeligt rydeligt rum, med en omhyggeligt nyredt seng, helt uden noget iøjnefaldende usædvanligt, hvilket da også fremgår af politiets papirer.

Under alle omstændigheder finder politiet dog glasbeholderen med øjnene og finder dermed lejlighed til at stille en masse besværlige spørgsmål. Til gengæld kan de ikke finde ud af at forholde sig til det forsvundne lig i soveværelset. Metafysisk og uforklarligt forsvindende lig kan have en meget negativ effekt på en politimands karriere. -

Anden Akt

Zrafers håndværk

Da de efter en meget lang dag vendte tilbage til Peter og Katarinas hjem for at diskutere tingene igennem, mødte der dem et makabert syn. På hoveddøren hang en kat.

Nikitas elskede siameser (Nikodemus) havde fået en lang eksotisk kniv stukket gennem brystkassen og hang nu der naglet til døren som noget fra en pelsauktion. - Hoveddøren stod åben og fra stuen hørtes mærkelige lyde.

I det ellers så pæne og velordnede hjem var alt blevet endevendt. Skuffer og skabe åbnet og tømt ud på gulvet. Billeder og møbler flænsset. Stort set alt var ødelagt undtagen fjernsynet og videomaskinen. Det var herfra de mærkelige lyde kom. På skærmen kørte en optagelse af de sidste 10 minutter af stakkels Nikodemus' liv. Katte er længe om at dø. Og den frygtelige optagelse kørte på automatisk gentagelse.

En følelse af paralyserende chok spredte sig hos de tilstedeværende. Det har ikke været muligt for mig at finde ud af, hvad der helt præcist herefter skete. - Der er tilsyneladende ingen, der rigtigt har lyst til at tale om det.

Til gengæld ved jeg, hvem der stod for denne perverse grusomhed. Ideen med video-optagelsen synes klart at have været Davids egen, selv om han ganske vist er ret vag på dette punkt. Men den som udførte selve handlingen, var en særdeles uhyggelig person. - Den samme som også tog livet af den stakkels social- og sundhedshjælper Anne Lise Ranum Petersen på Plejehjemmet Mølleedal. Den samme som tidligere faktisk myrdede den gamle Alexander Hellbrecht på dennes badeværelse. Det er nu min uomtvistelige



overbevisning, at han på sin vis også er den samme, som så mange år tidligere havde fået Alexanders to yngste døtre brændt på bålet for hekseri, og den samme som allerede i 1547 kostede Alexanders kone livet.

David omtaler ham konsekvent som "von Reizicht", og betegner ham som tidligere SS-officer. En mand, der langt, langt mere end nogen anden jeg har kendt, eller håber at komme til at kende, giver ordene "rendyrket ondskab" mening. Men Von Reizicht er ikke bare et menneske. Han er også noget mere, langt mere uhyggeligt og rystende. Jeg mener nemlig at have bevis for, at han også er det uhyggelige dæmoniske væsen, som i visse meget sjældne tekster omtales som "Zrafer". - En gesandt for ondskabens guddom i en gammel og længst glemte religion.

drømmen

Med undtagelse af Katarina synes de alle at have haft den samme drøm den nat. - Det foregår i et stort mørkt og ildelugtende lokale. Hængende i en ekstremt ubehagelig stilling stilles de spørgsmål efter spørgsmål på et sprog, som de ikke forstår. Deres fingre og tæer knuses i en skruestik, der er flere spørgsmål og de ved at de svarer, men heller ikke svarerne forstår de. - Forhørslederen er rød i hovedet, og har sved på panden. Hele forløbet synes at påvirke ham stærkt på en rent ud sagt pervers måde. Ind imellem dette forhørsforløb oplever de forløb, hvor de langsomt og smertefuldt halvt går, halvt bæres hen imod en stor brændestabel. Her bliver de bundet til en pæl, og må se hjælpeløse til, mens der bliver sat ild til. Og langsomt og smertefuldt begynder de selv at brænde.

Efter hvad jeg har kunnet finde ud af, svarer drømmen ganske nøjagtigt til, hvad der faktisk skete under de utallige hekseprocesser i Europa fra den første hekseproces i Irland i 1324 til

hekseprocessernes afskaffelse omkring midten af 1700tallet.

virkelighedens verden

Men ikke nok med, at familien nu er inddraget i denne mærkelige, uforståelige og uhyggelige sag, som de naturligvis brugte en del tid på at søge at trænge til bunds i. Deres normale tilværelse synes samtidigt at bryde sammen omkring dem.

Allan modtager med jævne mellemrum opringninger fra Marianne. - Hans nuværende kæreste. Hun vil have afklaret deres forhold. - ER det noget bindende, hun kan bygge noget på, eller er det i virkeligheden fuldstændigt ligegyldigt for ham??? - Allan synes at forholdet er særdeles velfungerende som det er, og ønsker ikke at forpligte sig til noget. Marianne ønsker mere og vil ikke lade det fortsætte, hvis det skal være på den måde!

Peter har brugt de sidste tre måneder på at arbejde intensivt på et stort projekt for sit aktitektfirma. En prestigefyldt konkurrence om et dansk kulturhus i Paris. I weekenden bliver det klart, at firmaet ikke har vundet. Dommerne har betegnet Peters firmas projektforslag som konventionelt og uninspireret. I firmaet er det tydeligt at holdningen er, at det er Peters skyld, og dermed ryger også hans chancer for den længe ventede forfremmelse. Han kan se frem til en fremtid med design af fabrikskaller som hovedopgave.

Katarina bliver ringet op af Bo Velmer, den charmerende reklamedirektør, der tilsyneladende er ude på noget, og som er så meget mere spændende end den bundsolide og lidt kedelige Peter. Skal hun tage springet og forlade den synkende skude, den mand som hun - trods alt - elsker?

Raymond, der jo i virkeligheden er bundrådden, korrupt, opdager, at der er ved at blive startet en intern undersøgelse omkring hans aktiviteter. Det er et alvorligt problem. Dels risikerer han at miste sit job, måske endda livet, og dels risikerer han fængsel. Endelig udtørrer hans kilde til det kokain, som han ikke vil indrømme, han er afhængig af. Han er nødt til at gøre noget.

Samtidigt betyder omstruktureringer i TeleDanmark, at den afdeling Helena er leder af vil blive nedlagt. Hun har arbejdet med Y2K-problemer, og ledelsen antager at behovet for dette arbejde vil være overstået i begyndelsen af år 2000. Det ligger i luften, at hun ville være blevet bedre behandlet, hvis hun havde været en mand.

De er altså alle i en ret presset situation, som får deres indbyrdes uenigheder til at flamme op, og som nok har været med til at sætte deres efterfølgende oplevelser og handlinger i et andet perspektiv for dem, end hvis deres liv havde været mere i overensstemmelse med deres drømme og forhåbninger.

hvem er egentlig hvem?

Det er på dette tidspunkt lykkedes politiet at identificere fingeraftrykkene fra Alexanders lejlighed. De viser sig at tilhøre en eftersøgt meget gammel, - måske endda afdød - krigsforbryder fra Anden Verdenskrig og en ung mand fra Århus - hhv SS-officeren Erich von Reizicht og David Riis. - Nu ved vi ganske vist, at denne identifikation var korrekt, men de fleste af dem, der arbejdede på sagen, betragtede ikke disse oplysninger som andet end resultatet af en eller anden teknisk fejl.

blod og skrig

Jeg har aldrig kunnet få fuldstændig klarhed over samtlige af de andre ondsindede handlinger, som jeg har al mulig grund til at formode, Alexanders familie blev udsat for i disse frygtelige dage. Alt



tyder på, at de hjemsoegtes af sære hallucinationer og mareridt, samt at de simpelthen også blev terroriseret i den virkelige virkelighed. Den mest barske af disse terrorhandlinger var den måde Alexanders lig blev stjålet fra bedemanden og efterfølgende afleveret til dem igen.
- Et stykke ad gangen....

vendepunktet

Tirsdag d. 16/11 kom til at markere et vendepunkt i historiens udvikling. På denne dag sker der en række begivenheder, som bringer dem tilbage til Krageflugt og som tvinger dem til at bryde med enhver illusion af normalitet.

fælden

I mellemtiden har David Riis også kontaktet dem. Ifølge hans sidste e-mail til mig var det hans herres ønske, at den lille gruppe af nu både frustrerede, ulykkelige og skræmte mennesker skulle lokkes tilbage til Krageflugt, således at de kunne medvirke i hans herres uhyggelige planer.

Det er også denne dag forstanderinde Kasselmann forsvinder. Efter på helt normal vis at have forladt sit hjem om morgenen, når hun simpelthen ikke frem til sin arbejdsplads. Hun er sporløst forsvundet, hvilket naturligvis forårsager stor forstyrrelse og opstandelse. - Og et besøg fra politiet.

skæbnen i skoven

Samme aften begiver de sig ud til Krageflugt for anden gang. Det sker med blandede følelser og en forventning om, at de nu vil få en hel masse at vide. Samtidigt klyngede de sig i varierende grad til en forventning om, at denne forklaring ville være "fornuftig" og indenfor en eller anden form for normalitets rammer. De har dog i mellemtiden fundet ud af mere om Alexander og hans historie og om den mystiske "kæmpe".

kæmpen

I mellemtiden havde jeg atter fået en af de mystiske e-mails fra David. Jeg havde hørt fra min personlige kilde på Mølledal hvad der var foregået. Det hele virkede meget mærkeligt, og jeg havde på dette tidspunkt kun andenhåndsoplysninger at støtte mig til. Oplysninger, som på den ene side kom fra en rollespiller, der burde have været død, og på den anden side kom fra en sindslidende beboer på en psykiatrisk institution. Hvad var det overhovedet der foregik?

Men jeg havde jo også kigget i det skrin, jeg havde fået af Maren Østergaard. Alt i alt er det ikke specielt mærkeligt, at hun havde opfattet netop mig som en slags kæmpe. Hun var ganske lille og spinkel, og med mine næsten to meter og godt 120 kg, må jeg for hende have virket overvældende stor. Det er nu alligevel aldrig gået op for mig, hvorfor den lille gamle dame gav MIG det gamle skrin, som Alexander havde bedt hende om at passe på. Men det var altså, hvad hun havde gjort. Så mens jeg på den ene side kunne læse Davids besynderlige beretning, og på den anden side måtte høre på de særeste rygter fra min slægtning på plejehjemmet, havde jeg altså - uden nogen vidste det - den genstand, som nogen folk tilsyneladende var så opsatte på at få fat i.

Jeg havde studeret skrinets indhold særdeles omhyggeligt, og i første omgang havde jeg ganske vist konkluderet, at det da vist var noget underligt noget. En lille tilsyneladende meget gammel håndsskrevet bog, en stak krøllede papirer og et gammelt ret grimt smykke. Noterne var på en underlig blanding af tysk og dansk, og deres indhold forekom i første omgang at være det rene vanvid. En naturlig reaktion, når man tænker på hvor jeg havde fået det fra. Jeg gættede på, at det var Alexander der var forfatteren til noterne, og

konkluderede efter nogen tids møjsommelig gennemlæsning, at "Drømmemageren", som gentagne gange blev nævnt i notaterne, var en bog, og at det måske oven i købet var den bog som også lå i skrinet.

myter og sange

Det lykkedes mig at få fat i en oversættelse af nogle af bogens afsnit, og kort sagt fortæller den om en omrejsende barde eller fortæller fra slutningen af sidste årtusind, og gengiver hans beretninger. - Beretninger af religiøs eller mytologisk karakter, der må betegnes som stærkt kætterske og som det i mange perioder i Europas historie må have været livsfarligt at gå rundt og fortælle. "Drømmemagerne" beretter historien om. Hvordan der for mange generationer siden herskede mange guder i Europa. Da kristendommen begyndte sin sejrige fremgang, følte disse guder sig trængte, og da de alligevel var gamle og trætte, indgik de en pagt med Jahve, der gik ud på, at de overlod ham deres gamle territorier mod, at han til gengæld lod dem beholde visse rettigheder, og at han ville lade deres tilhængere være i fred. Mange år gik, og de gamle guder opdagede efterhånden, at de var blevet snydt. Bogen "Drømmemageren" beretter også i ret ildevarslende afsnit, hvordan disse guder på et tidspunkt ville tage kampen op.

Blandt dem finder vi Ondskabens gud Nachtzahr, og Eterne, der er gudinde for galskab, kreativitet, naturkatastrofer og den slags. - Begge meget magtfulde, og begge en slags outsiders, selv blandt deres egne. Men som "Drømmemageren" skriver: "De vil ikke finde sig i at blive bedraget, og vil vende tilbage og herske over menneskene". I sig selv ganske interessant, men måske ikke specielt betydningsfuldt.

Sammenholdt med alt det andet der synes at foregå, gik det dog op for mig, at der simpelthen



var ved at ske noget fuldstændig frygteligt, og at det jeg havde i min besidelse kunne redde ikke bare den lille gruppe mennesker, hvis tilværelse i den grad var blevet kørt ud på en vildvej, men måske også kunne få betydning for hele menneskehedens fremtid.

Jeg har aldrig været noget specielt religiøst menneske, og det var ikke nemt for mig at komme til den beslutning, som jeg tog denne skæbnesvangre efterårsdag. Først ringede jeg til politiet i Århus, og fortalte en meget forstående politimand, at jeg, som sandt var, var blevet kontaktet af en person, der påstod at være David Riis, men at jeg også havde hørt at han skulle være død, og jeg antydede, at der var en eller anden form for forretningsaftale inde i billedet, og nu var jeg bange for, at nogen var ved at prøve at snyde mig. På denne måde lykkedes det mig at fastslå, at David faktisk var - eller burde være - død.

Dernæst kontaktede jeg en tidligere klassekammerat, som har trukket sig tilbage efter hvad der må betegnes som en succesfuld karriere i rockermiljøet, og en god bekendt, som er præst. Herigennem lykkedes det mig at få fat i de redskaber, som jeg mente at kunne få brug for, når jeg skulle realisere mine planer. Efter endnu en indkøbstur - til Føtex - var jeg klar til mit fuldstændig vanvittige foretagende. Da mørket faldt på den aften, begav jeg mig ud på den muligvis mest skæbnesvangre vandretur, man kan forestille sig. - Jeg gik i skoven for om muligt at redde verden. - Mens jeg vandrede af sted i den tiltagende dunkelhed, sagde jeg flere gange til mig selv, at jeg nu fuldstændig havde "lost it" på enhver måde. - Og jeg bemærkede, hvordan en ukontrollabel ophidselse simpelthen fik mig til at ryste, hvis jeg ikke koncentrerede mig meget om at lade være.

Tredje Akt

Den gamle Hellbrechts familie er hårdt ramt af begivenhederne, og de har næppe før været så langt ude i desperation og frygt. Denne aften nærmer de sig huset i skoven, på en gang opfyldt af et håb om måske at kunne finde en løsning på deres mange problemer, og af en ubestemt frygt for, hvad de vil finde. Skoven forekommer dem mørk, fjendtlig og slet og ret uhyggelig. Store krageflokke kredser om trætoppene med sære klagende og samtidigt aggressive lyde. Månen står på himmelen i en klar og uomtvistelig nærmest blodrød farve. Et stykke fra Krageflugt afbrydes deres tanker pludselig af lyden af to skud fra et oversavet jagtgevær, og det uventede syn af noget, der flammer op inde mellem træerne.

en jæger

Efter en lang vandretur, som havde vist sig at være langt mere anstrengende og besværlig end jeg havde planlagt, var jeg nået frem til området omkring Krageflugt. Ud fra hvad David havde fortalt at have observeret, mente jeg, at det måtte være muligt at fastslå omtrent, hvor han måtte have sit tilholdssted i forhold til det gamle hus. Jeg har tidligere ofte vandret i skoven om natten. Det er normalt et spændende og befriende sted. Men den aften virkede det hele ret skræmmende. I begyndelsen havde jeg tilskrevet min egen sindsstemning ansvaret for min stigende utryghed. På den anden side kunne den vel ikke i sig selv forklare kragernes usædvanlige adfærd og den store røde måne. - Endnu mens jeg gik der af de små uvejsomme stier, jeg i forvejen havde planlagt at følge, klamrede jeg mig til normalitetens halmsstrå. Jeg havde endelig bestemt mig for, at det

hele ikke var andet end en kombination af rygter, en forskruet families misforståelser, krydret og farvet af min sindslidende slægtnings sære perspektiver og min egen forskruede fantasi.

Jeg ville intet usædvanligt finde, mente jeg.

Lige indtil jeg fandt det lille camouflagefarvede telt og den slanke unge mand, der sad ved siden af det. Han havde en kraftig kikkert i hænderne, men nu sad han og stirrede måbende på mig. Det var fuldstændig hævet over enhver tvivl, at det faktisk var David. Han så ikke død ud, men hans ansigt var mere afmagret, hans øjne virkede større, og han synes på en eller anden måde at være endnu mere hævet over sin omverden, - derunder også mig selv - end jeg huskede det fra Fastaval. Der var et øjeblik stilhed men så begyndte vi at snakke.

Til at begynde med lod han som om det hele blot kunne afvises som en spøg. En spøg som man stadig kunne spille med på, men som man da ikke burde tage alvorligt, og han bevarede sit velkendte charmerende men ret overfladiske væsen. Vi delte et par øller der i natten, mens vi endevendte forskellige forklaringer på hans og min tilstedeværelse i Hammer Bakker midt om natten, rygterne om hans død, mordet på plejehjemmet og de uhyggelige begivenheder, der havde hjemsogt Alexander Hellbrechts efterladte familie. Jeg har altid været god til at lytte, desuden har jeg aldrig været opsat på at imponere min omverden på samme måde, som David var det, og måske var jeg simpelthen klogere end ham. I hvert fald var der til sidst ingen falske forstillinger, pral eller forsøg på at slå noget hen, og det endte simpelthen med, at jeg fik hele hans historie. Beretningen om hans død under et rollespil, historien om, hvordan han derefter til sin store overraskelse havde været tvunget til at tjene den uhyggelige hedenske gud Nachtzahr og dennes jordiske marskal i von Reizichts frygtindgydende skikkelse. Han indrømmede, at han aldrig havde opfattet sig selv som



"god". Men at han efter sin død synes, at han havde mistet enhver fornemmelse af godt og ondt, og nu uden tøven ville kunne gøre ting, som han før overhovedet ikke ville have været i stand til. Han afslørede hvordan de mange sære og uhyggelige ting, han havde været vidne til, havde skræmt ham, og hvordan han fandt det frustrerende at skulle tjene en herre betingelsesløst. - Oven i købet en herre, der ikke værdsatte hans, Davids, mange gode egenskaber. Og nu skulle de altså til at bringe hans herres gamle og meget onde gud tilbage fra sit fangenskab, og det var David slet ikke sikker på, at han synes var nogen helt god ide. Det var på dette tidspunkt David foreslog, at jeg skulle skrive et scenarie om hele den vanvittige historie, når "det hele" nu var overstået. Vi snakkede længe om ideen og om, hvordan det nu burde realiseres.

Vi sad skråt overfor hinanden, sådan at han stadig med jævne mellemrum gennem sin kikkert kunne iagttage gårdspladsen foran Krageflugt. Jeg bemærkede at en vis rastløs anspændthed også havde fået tag i ham, og regnede med, at det nok måtte betyde, at han sad og overvejede, hvordan han nu skulle slippe af med mig.

Det var tid til at gøre det, jeg i virkeligheden var kommet for. - Det kunne ikke udskydes længere.

Under foregivelse af at ville tage endnu en øl frem fra min medbragte pose, greb jeg det oversavede jagtgevær, jeg havde lånt af min rockerven, og uden at tage det ud af posen skød jeg ham to gange på ca en meters afstand. Som jeg havde forestillet mig, når jeg i tankerne gennemgik denne situation, havde det en vis effekt. Det var tydeligt, at David blev overrasket og at hans egne tanker om, hvordan vores møde skulle ende, hurtigt ændrede sig. Mens jeg bemærkede, at han overhovedet ikke blødte, blev det også tydeligt, at der - som ventet - skulle en hel del mere til at

sætte ham permanent ud af spillet, så jeg overhældte ham med den blanding af vievand, olie og benzin, jeg havde lavet, inden jeg forlod mit hjem for så mange timer siden. Mens han kæmpede for at komme på benene, tændte jeg ild til blandingen. - "Jeg er meget ked af det her, David", sagde jeg.

Jeg vil sværge på, at han smilede ganske venligt, men også overbærende til mig, mens hans krop forholdsvis hurtigt fortæredes af flammerne.

jægeren fanges

I al min omhu og planlægning var der selvfølgelig noget ret vigtigt, jeg havde glemt at tænke på. Det gik op for mig, da jeg pludselig hørte lyden af en gruppe mennesker, der nærmede sig gennem skoven. Jeg havde ingen anelse om hvem det kunne være, men jeg var stadig rystet, og havde bestemt ikke lyst til at møde nogen på det tidspunkt eller for den sags skyld forklare, hvad jeg lavede på det sted. Så jeg vendte mig og bevægede mig så hurtigt som muligt væk fra lyden af gruppen der nærmede sig. Jeg håbede at kunne forsvinde uopdaget mellem træerne, og var næsten nået så langt, at jeg var sikker på at min plan var lykkedes, da jeg pludselig så lige ind i løbet på Raymond Højlunds tjeneste-pistol. "Hvem i Helvede er du? Og hvad fanden laver du her?" - ville han vide. "Jo ser du. Det er en meget lang og underlig historie", sagde jeg.

Og der midt i Hammer Bakker, i efterårskulden og under den stadig rødere måne og de kredsende krager, fortalte jeg, hvordan jeg var blevet kontakten af David Riis for nogen uger siden, hvordan lille Maren Østergaard på Mølledal havde givet mig et underligt gammelt skrin, hvordan det havde indeholdt en stak af Alexanders tiilsyneladende rablende notater og en gammel bog.

Kort sagt jeg fortalte dem næsten alt, hvad jeg

vidste, og jeg gav dem også skrinet, som jeg havde haft med for at aflevere det til dets rette ejer. Jeg havde egentlig tænkt mig at give det til Krageflugts mystiske beboer, men omstændighederne taget i betragtning, havde jeg brug for et overbevisende tegn på min gode vilje.

Det var dog i en indædt atmosfære af mistænksomhed, at de tvang mig ind i en af deres biler og tog mig med det sidste stykke til Krageflugts gårdsplads.

lovens lange arm

Her blev vi modtaget af det blinkende blå lys fra den ene af to politibiler. Der var noget forkert og urovækkende ved hele scenen. Stilheden var påfaldende. Den ene vogn holdt halvvejs inde i laden, og gennem de åbenstående døre kunne man se, at den ene var tom, mens den anden stadig rummede to politimænd og en utrolig masse blod. De to syntes at være blevet flået af et eller andet stort vildt dyr. De overvældende blodspor førte fra bilen hen til hoveddøren, som så ud til at være blevet smadret med stor kraft. Sporene fortsatte ind i den lille entre, hvor de pludselig stoppede. Personligt har jeg det lidt skidt med blod i store mængder, så jeg kan have været lidt uopmærksom. I hvert fald opdagede jeg, at de andre stod og lyttede, før jeg bemærkede den stille men ret gennemtrængende lyd af en monoton stemme. I stuen.

fader Gabriel

Kort efter blev jeg ret brutalt skubbet ind i det tilstødende rum. I en stol sad den tydeligvis rystede kriminalinspektør Erling Hansen. Men det var den mand, der stod midt på gulvet, der tiltrak sig min opmærksomhed. Han var næsten lige så høj som mig, vi havde begge problemer med at stå



oprejst i det lavloftede rum. Men han var slank og så nærmest spinkel ud. Iklædt en katolsk præsts traditionelle klædedragt og tydeligvis koncentreret i en eller anden form for bøn. Vi lyttede lidt til den på en gang fremmedartede og beroligende lyd. Indtil han holdt inde og kort sendte os hver især et gennemtrængende blik. Han blev præsenteret som Fader Gabriel, en ekspert i det okkulte, som politimanden havde fundet det hensigtsmæssigt at kontakte. - Dette blev sagt med et lidt undskyldende smil. "Selvom man nu ikke tror på det, kan det godt have betydning for sagen." - Forklarede han.

Erling Hansen var ikke i topform, han kæderøg, hans hænder rystede, og hans ansigtsudtryk var tomt og fjernt. - "Så I noget derude?" spurgte han flere gange. Det der var sket for ham, var at han var kommet, sammen med præsten og to kolleger for at foretage en grundig undersøgelse af huset. - På baggrund af mordet og nu også forstanderinde Kasselmans forsvinden, havde han besluttet at få det undersøgt i alle detaljer. Da de var nået frem var de næsten med det samme blevet overfaldet af et stort bjørneagtigt væsen, som havde dræbt hans to kolleger på en dyrisk og brutal måde. Det var lykkedes ham og præsten at komme ind i huset. Dyret havde fulgt efter dem, og havde uden videre smadret døren. - Hvis det ikke var for Fader Gabriel, som havde holdt det frygtelige bæst på afstand, tilsyneladende ved hjælp af bønner og et sølvkors, ville de begge være hakkemad nu. Politimanden holdt sin tydeligvis tomme tjenestepistol frem. "Kuglerne havde slet ingen virkning! - Og hvad skal jeg skrive i min rapport?". "Frygt ikke min søn, Troen er et kraftfuldt våben". Fader Gabriel forklarede hvordan den eneste redning lå i den rette tro. Hvis vi ikke ville vende os til Herren den almægtige, var vi fortabte. Her indskød politiinspektøren, at han dog havde tilkaldt hjælp fra Ålborg politikorps. Men præsten



fortsatte ufortrødent: "Men for hans flok skal der intet fattes! For han er den Gode Hyrde! Og han er Almægtig! Han skabte Himlen og Jorden, Alt er hans skaberværk og hans værk er ufejlbarligt! - Guds Orden er hellig, og den som følger hans vilje er en del af hans skaberplan. Selvom Hans veje er uransagelige, så er det kun dem, der kan lede til frelse. Lad os bekende vore synder!". Jeg kan huske, at jeg på et tidspunkt sagde til mig selv, at her havde vi fundet os en rigtig fanatiker, - en mand der tror så meget på sagen, at han kun kan tale i citat-form. Men det var naturligvis inden jeg kendte sandheden om den gode fader.

Naianes verden

I det fjerne hørte vi et langtrukket sært og jamrende skrig. Det elektriske lys var forsvundet og rummet oplystes af et fjernt overjordisk lysskær, som tilsyneladende kom fra et sted ikke så langt væk. "Læg trygt jeres skæbne i Guds Hænder, og følg mig!" nærmest råbte præsten og med et fast greb om Bibelen i den ene hånd trak han os med ud.

Der lød sære mumlende stemmer i natten. Og jeg kan huske jeg tænkte, at det måtte være Naianes værk. Som Eternes tjenerinde ville Naiane jo netop kunne gøre den slags. Det passede alt sammen med både Davids forklaringer og "Drømmemagerens" beskrivelser. - Det passede alt sammen, og det satte den gode faders ord i et noget andet perspektiv. Nu handlede det nemlig ikke blot om vor egen personlige frelse og sunde fornuft. Det var nu et spørgsmål om hele menneskehedens skæbne. Og personligt vidste jeg, at i den kamp havde jeg allerede valgt side. Og mens vi i samlet flok nærmede os det sære lysskær, knugede jeg min hånd om den genstand, der også havde været i Alexanders skrin, men som

jeg havde valgt at beholde. Den sære meget gamle amulet, som jeg mente måtte være den, "Drømmemageren" beskrev som Eterne's Nøgle.

spejlet

Vi havde nået et sted, hvorfra vi kunne se grunden til det mærkelige Lysskær. Midt i en lysende kreds af en slags uforklarlig energi stod en ung kvinde og messede. Lysskæret bølgede i en hypnotisk takt til rytmen af hendes uforståelige ord. - Udenfor kredsen stod to yngre piger, den ene lyshåret, den anden mørkhåret. Serena og Felicia Hellbrecht. Tilstede var yderligere to personer. - den ene var, som du, kære læser, ganske givet allerede havde gættet, forstanderinde Martha Kasselman, som sad sammensunken, bundet til en stol, og den sidste var uden nogen som helst tvivl den gamle Alexander Hellbrecht selv. - Han så nu ud til at være i forholdsvis god form, og han holdt det store tohandssværd, som ikke havde kunnet beskytte ham mens han var på Mølledal, op foran sig på en ganske overbevisende måde. Jeg hørte Fader Gabriel hvæse en indestængt forbandelse. Men han fattede sig nu ret hurtigt: "Lad os alle bede!" kom det indædt fra ham, og jeg syntes, jeg fornemmede en antydning af panik i den fromme mands stemme. Jeg blev nu stående for at se nærmere på det sælsomme skue. Inde i kredsen stod også det store, sære, gamle spejl, som jeg senere fandt ud af oprindeligt havde stået i det kapelagtige loftrum i Krageflugt. Spejlet var højt og bredt, nærmest som en dør, og i dette øjeblik fik jeg en af disse tanker, man nogen gange får. - En indskydelse, hvor man bare er helt sikker på, at man har ret. Også selvom man ikke helt kan sige hvorfor. Tanken var på en måde fuldstændig vanvittig, - men egentlig ikke i forhold til så meget af det andet

Det gik op for mig, at spejlet simpelthen var en dør. Den dør som "Drømmemageren" og papirerne havde omtalt. - En portal til galskaben. Jeg mærkede en ukontrollabel gysen. Jeg syntes jeg kunne skimte et eller andet flimrende. Der. Inde i spejlet.

jeg er min guds tjenerinde

Naiane vendte sig mod os, og vi kunne se, at hun var opflammet af et forklarelsens lys. For hende var der ingen mørke skjulte kroge i menneskesjælen.

"Jeg er Naiane" sagde hun. "Jeg er min Guds tjenerinde. Jeg kender jer bedre end jer selv. Jeres liv er en tom maskerade. En tåbelig forestilling I opfører til ære for jer selv. Jeres Gud har svigtet jer. - Fuldstændigt som I har svigtet ham. I - mine kære brødre og søstre, - tror I er så forbandet normale, men hvad er i virkeligheden meningen med jeres usle og tomme liv? - Hvem tror I, I kan narre? Slut jer til mig. Kun jeg kan vise jer Gudindens sandhed!"

Der opstod nu en diskussion mellem hende, et par af familie-medlemmerne og fader Gabriel. Jeg kan huske, at jeg nåede at tænke noget i retning af, at nu var det vist tid til at gå hjem, da jeg opfattede lugten af røg og lyden af stemmer. En gruppe beboere fra den nærliggende parcelhusforstad nærmede sig synligt ophidsede og bevæbnede. Enkelte med jagtgeværer, de fleste dog med forskellige haveredskaber. Der så ud til at være omkring hundrede vrede borgere.

I spidsen for dem gik en mand, kriminal-inspektør Erling Hansen tilsyneladende genkendte. Efter en overrasket måben gik inspektøren målrettet hen til den nyankomne og kundgjorde med fast røst: "Hr Erich von Reizicht. Klokkeren er ..." Erling Hansens stemme knækkede over. Den tidligere SS-officer havde grebet ham og med stor kraft og velovervejet omhu flåede han nu den stakkels politimand åben fra halsen til navlen. Jeg

følte mig svimmel og satte mig tungt i lysningens fugtige græs.

Manden begyndte at tale: "Tiden er inde. Mennesket har vist, at det tilhører min Herre, og Han er klar til at tage, hvad der rettelig tilkommer ham. Hvis I vil tjene ham, venter der jer hæder og ære og magt og anseelse og frihed, - uden ansvar. Uden tåbelige "samvittighedskvaler" - Endelig vil I kunne være jer selv, og udfolde jer, som I har lyst til og som jeres enestående evner retfærdiggør! Fremtiden kan blive jeres! Det er - som sælgerne siger - en enestående chance. I vil ikke blive spurgt igen, og hvis I afviser dette nye liv, venter kun ligegyldighed og galskab! Men det vil jeg spare jer for. Hvis I afviser mig her og nu, vil jeg nok blive nødt til at lade disse gode mennesker få deres vilje..." Han pegede på den ophidsede folkemængde. De lokale borgere, disse normalitetens vogtere og mønstereksempler på alt hvad der er dansk, sikkert og fornuftigt, var ikke til at misforstå. Taktfast var de begyndt at råbe: "Brænd heksenel!" og deres ansigter syntes at brænde af ophidselse og hellig blodtørst. Som svar på alt dette var familien begyndt at diskutere højlydt indbyrdes. Og så gik folkemængden amok. På samme måde som en lavine kan udløses af en lille tilfældighed, skete der et eller andet, som fik dem til at vælte ind over os. Tilsyneladende optændt af en retfærdig blodtørst.

Jeg husker at jeg tænkte, at dette var menneskehedens sande væsen, og at den var farlig for sig selv og verdenen og at den ikke var værd at kæmpe for. Jeg tog den amulet som også havde været i Alexanders skrin, og som jeg endnu ikke havde afleveret til familien. Jeg mente, at den rummede en redningsmulighed, og efter et blik på Alexanders nulevende slægtninge besluttede jeg, at det var en redning, de i hvert fald ikke var modne til. Ikke fortjente.

Desuden viste det sig, at den gode fader Gabriel



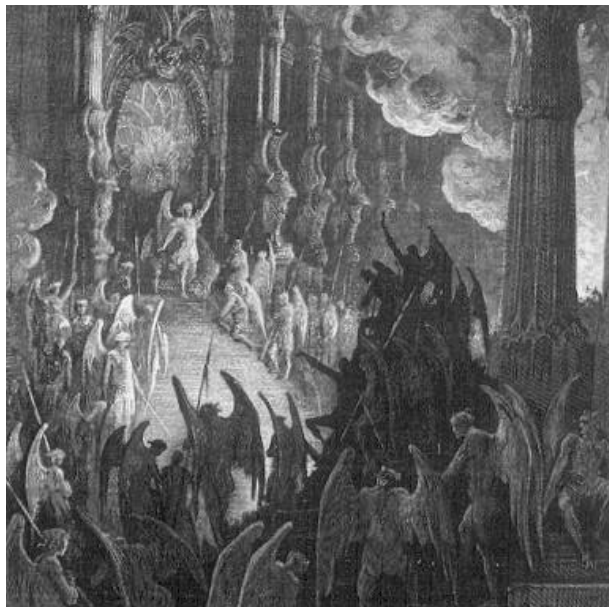
tilsyneladende udmærket var i stand til at beskytte dem. Med et stort lysende sværd, som jeg kun kan beskrive som et flammesværd, holdt han mængden på afstand af både sig selv og af den kære familie. Jeg synes faktisk, at jeg anede omridset af ... vinger? i skyggerne, mens han svingede sit mystiske våben. Også han var tilsyneladende optændt af en slags hellig blodtørst. - "Gud Fader bevar os vel", tænkte jeg. Alexander selv og hans døtre kæmpede på livet løs, mens flokke af meget store og meget sorte krager synes at blande sig på deres side i kampen.

Begivenhederne blev uklare og det flimrede for mine øjne, mens en stadig stærkere hovedpine gjorde det næsten umuligt for mig at koncentrere mig. - Jeg nåede dog at registrere, at en gruppe svært bevæbnede politifolk pludselig indfandt sig på stedet, og at de affyrede tåregasgranater mod den sammenfiltrede folkemængde. Mod os. Mod mig.

i spejlet

Jeg er ikke nogen meget modig mand. Ikke en kriger, ikke hurtig eller stærk. Men jeg tror ikke, at jeg er en større kujon end så mange andre. Jeg besluttede dog, at ikke bare var min tilstedeværelse ikke nødvendig længere, den kunne også blive decideret farlig. Så sandt at sige var jeg ved at prøve at kravle ubemærket væk i ly af skyggerne. Jeg var ikke alene i min beslutning viste det sig. Og et sted midt under kampen, lammet af hovedpine og med tårerne strømmende ned af ansigtet mødte jeg først Nikita Helbrecht, så Helena Højlund og til sidst Allan Hellbrecht. Vi snakkede ikke. Der var ikke noget at sige, og larmen fra kampen omkring os overdøvede vores forvirrede tanker.

Så hurtigt som vi nu kunne fulgte vi simpelthen den vej, som skyggerne lagde for os. Vi var sikre på, at hvis vi vovede os ud i lyset, ville vi påkalde



os uønsket opmærksomhed og blive gjort til mål for den ene eller den andens vrede, hvorefter vi ville være ligeså involverede i den meningsløse og uforståelige nedslagtning, som nu foregik omkring os, som de efterhånden mange døde og sårede, der nu lå omkring i den lille lysning. Uanset hvordan man ser på det, og hvor ens sympatier lå i denne kamp, der dybest set så ud til at blive udkæmpet mellem repræsentanter for galskab, ondskab og for den bestående orden på hver deres side, så forekom resultatet mest af alt at minde om en scene fra Helvede selv.

en gammel såret kriger

Pludselig stod en af Alexander Hellbrechts døtre foran os. "I må hjælpe min far!" sagde hun. Lidt derfra lå den gamle kæmpe. Han var hårdt såret og mumlede uforståelige ting på en sær tysk dialekt. Alexander, altid modig, men aldrig specielt heldig, ville atter dø for sine døtres skyld, hvis ikke han fik

hurtig hjælp. Allan og jeg bar den blødende mand. Men i det samme opdagede vi til vores rædsel, at vores vej derfra var afskåret af et stort bjørnelignende væsen, som med et vredt brøl begyndte at lunte faretruende henimod os.

Nu var der kun en udvej. Jeg kan ikke vide hvad nogen af de andre tænkte, eller om de overhovedet havde gjort sig nogen tanker. Min egen beslutning var i hvert fald klar. Jeg vidste, at dette galdt livet, og så var der ikke så meget at betænke sig på. Vi løb i samlet flok, Serena og Nikita, Allan og mig med den næsten bevidstløse Alexander mellem os, og med den sammenbidte Helena som bagtrop, hen mod det store gådefulde spejl. Jeg greb den mystiske amulet i et fast greb. Fuldstændig uden at have nogen anelse om, hvad jeg forventede den skulle kunne udrette. Men i det øjeblik, ganske tæt på spejlet, var det tydeligt, at den havde en eller anden effekt. Selve spejlflden så flimrende og hallucinationsagtig ud, som noget fra en anden verden, og den gjorde ingen mærkbar modstand, da jeg prøvende satte en finger på spejlet, og bagefter forsigtigt førte hele hånden igennem. Jeg trak hånden til mig, og stod et øjeblik uden at kunne forholde mig til mit vanvittige forehavende, mens tanken om Neo fra "the Matrix" og Alice fra eventyrlandet og alt muligt andet flimrede rundt i mit ødelagte hoved. En blodtørstig brølen - alt for tæt på, og Alexander, der gav min skulder et svagt - forekom det mig - beroligende og bekræftende klem, overbeviste mig, og vi nærmest kastede os gennem spejlet. De voldsomme kampløse dæmpedes som om en dør nu var blevet lukket mellem dem og os, og jeg kunne se gennem spejlet, hvordan det uhyggelige uhyre mistroisk betragtede, hvad der måtte være dets eget spejlbillede. En perlende latter hørtes et sted i det fjerne, og i den anden ende af den korte, svagt lysende tunnel, vi befandt os i, skimtedes noget ...af en skov?



til deres dages ende

Forsigtigt kiggede vi ud fra vores relativt sikre opholdssted. Det vi så, viste sig at være et stykke af Hammer Bakker. Her var der dog ingen lyde af kamp og ingen blodtørstige borgere. - Ingen mystiske uhyrer. Vi skyndte os hen til Krageflugt, som lå hyggelig og en smule forfalden på samme måde, som da Alexanders familie havde set den for første gang, og mens Serena og Felicia forbandt den gamle sårede Alexander, begyndte det at gå op for mig, hvad det egentlig var, vi havde gjort. Helena var stadig forholdsvis køn, slank og langhåret. Men hun var en mand.

Meget er anderledes i denne verden. Alexander bor sammen med sin yngste datter i Krageflugt midt ude i Hammer Bakker. Nikita bor sammen med sine forældre på et nedlagt landbrug. Peter Hellbrecht er en forholdsvis berømt maler, og hans kone, Elizabeth, skriver bøger om at finde sig selv. Katarina er gift med en succesrig arkitekt. Raymond Yorke er kameramand, - en af den slags der rejser rundt og opsøger katastrofer og krige, hvorfor er der ingen der ved. Allan er TV-vært i en børneudsendelse, underholdende og glad. Han er gift og har selv tre børn.

En gang imellem besøger jeg den gamle Alexander i hans hus ude i skoven. Og det sker, at jeg møder Allan og Jason der. Så snakker vi om de mærkelige begivenheder på Mølledal, og den Alexander, der lever nu, hører trist på vores beretning om de gamles vilkår. - Han har jo aldrig selv været der. - Og vi graver i den besynderlige historie. Endevender alle detaljer mens vi lader varmen fra det hyggelige ildsted gennemstrømme os. Vi kan alle klart huske, hvordan verdenen så ud før vi flygtede gennem Eternes Spejl. Hvordan det i virkeligheden var.

Og vi går op og ser på spejlet, som i mellemtiden er blevet stillet på plads i det lille kapel, hvor det overvåges af Naianes altid årvågne øjne i den uhyggelige glasbeholder. Hvis man lægger sit øre helt tæt ind til spejlets store blanke flade, aner man stadig lyden af kamp og død i det fjerne, og sommetider genlyder Eternes latter svagt i det lille rum.

Og i denne verden er der tilsyneladende ingen, der nogensinde har hørt om David Riis...

et scenarie

Inden du læser denne del af "Messe for en Galning, bør du have læst første sektion, En beretning. Hvis du allerede har læst beretningen, vil du måske undre dig over, at den ikke har ret meget med et scenarie at gøre. Det kommer vi til nu. Nu vender vi begivenhederne om, så vi kan se dem fra de medvirkendes synspunkt - ligesom vi vil opdele og systematisere forløbet på en måde, der vil gøre historien til et spilbart scenarie. Det betyder blandt andet, at jeg bliver en ret tilfældig biperson og at hovedpersonerne bliver Alexander Hellsbrechts nulevende slægtninge. Først og fremmest skal du vide, at for dem virkede det som om, alle sider af deres tilværelse brød sammen. Deres job, deres forhold til andre og til hinanden samt den kæde af begivenheder, der startede med det brutale mord på Mølledal førte dem nærmere og nærmere mod den fuldstændige, personlige opløsning.

Det er altså afgørende, at alle disse faktorer spiller sammen. Det udefra kommende og det indefra kommende sammenbrud er lige vigtige og skulle meget gerne smelte sammen henimod slutningen.

Messe for en Galning er et af den slags scenarier, der handler om mange forskellige ting på en gang. Hvis jeg skal finde et nøglebegreb, der forklarer scenariets "dybere mening", må det være "normalitet" ... Hvor normale er vi i virkeligheden? Og hvordan opfatter vi vores og andres afvigelser?

Efter scenariedelen er et lille afsnit med nogen af mine overvejelser om scenariets temaer, hvorefter du finder en række oversigter over steder, personer og andet som du kan få brug for under vejs.

God fornøjelse.

michael erik næsby

Synops

Fra spillernes synspunkt starter det hele med et møde på Plejehjemmet Mølledal. Her er deres gamle slægtning, Alexander Hellbrecht død, tilsyneladende efter et fald på sit badeværelse. Mens de sidder og snakker med hjemmets forstanderinde og får dårlig kaffe og kedelige kager, sker der et brutalt mord på en tilfældig social- og sundhedshjælper.

Mølledal er en psykiatrisk institution, og beboerne er ret underlige. En af dem fortæller, at hun har givet et skrin til en kæmpe. Kæmpen vil senere vise sig at være mig.

På politiets opfordring konfronteres de derefter med mysteriet om Alexander Hellbrechts ejendom i Hammer Bakker - huset Krageflugt. Det bebos åbenbart af en person med sære interesser og meget specielle vaner, og der ser også ud til at være et lig, som dog fuldstændigt uforklarligt forsvinder igen. En række forskellige spor i Krageflugt leder i retning af noget med hekse og heksejagt. En mystisk gammel kult er muligvis på spil.

Efter disse i sig selv uhyggelige og ikke mindst mærkelige begivenheder opdager de, at nogen i mellemtiden har gennemrodet deres boliger. Disse ukendte gerningsmænd har desuden myrdet Nikitas kat, Nikodemus på en ualmindelig brutal og væmmelig måde.

Derved er begivenhederne sat i gang, og personerne kan bruge tid på at finde ud af, hvad de vil stille op med situationen. Raymond kan få alle politiets oplysninger om sagen efterhånden, som de dukker op. Samtidigt bliver det dog også klart, at andre sider af deres tilværelse trues af et sammenbrud: Raymonds korrupsion, Peters arkitektkonkurrence, Katarinas reklamedirektør, Allans kæreste og Helenas job. Alt sammen vil kræve spilpersonernes opmærksomhed, ligesom de også vil bruge en del energi på at forholde sig til deres egne indbyrdes relationer.

Hvordan dette vil forløbe er svært at vide, men de har alle det tilfældes, at de er uforløste, hæmmede eller forkrampede og i virkeligheden ikke er, som de gerne vil være og ikke kan det, de gerne vil kunne.

Sideløbende med deres personlige problemer og indbyrdes konflikter udvikler "sagen" sig: De modtager dele af deres afdøde slægtning og har uforklarlige oplevelser. Det hele kulminerer den dag Mølledals forstanderinde, Martha Kasselmann bliver kidnappet og de lokkes eller inviteres til et møde med Krageflugts mystiske beboer.

Her bliver de vidne til et opgør mellem Naiane (der tjener Eterne, Galskabens Gudinde), dæmonen Zrafer/von Reizicht (der tjener Nachtzahr, Ondskabens Gud) og ærkeenglen Gabriel (der - som bekendt - tjener Vor

Herre). Og de får en mulighed for at vælge side. Det hele udvikler sig til et voldsomt slag, der truer med at tage livet af dem. Men takket være blandt andet de oplysninger, de har fået fra mig, vil de også have mulighed for at gå igennem et magisk spejl, som kan føre dem til en anden virkelighed.

Slutningen kan forløbe på mange forskellige måder, men valget mellem de kæmpende kræfter og/eller flugten gennem spejlet er hovedingredienserne. Det hele kan meget vel slutte meget ulykkeligt for en eller flere af hovedpersonerne, hvis de undervejs har gjort sig fortjent til det eller, hvis de vælger forkert i det afgørende øjeblik.

Første Akt

Mølledal

(Fredag, d. 12/11/1999, kl. 16.00:)

Spilpersonerne ankommer til Mølledal, hvor en fjern slægtning ved navn Alexander Hellbrecht er død. Her opdager de, at de nu er de lykkelige ejere af et stort stykke skov, et hus kaldet Krageflugt og en lille slat penge. Men der er en underlig stemning på Mølledal, og midt i det hele bliver en ung social- og sundhedshjælper myrdet. Hun har fået hovedet hugget af med et voldsomt tohåndssværd. Morderen efterlod sig kun få spor, men havde tydeligvis været ved at gennemsøge Alexander Hellbrechts lejlighed, hvor sværdet lå gemt.

fortæl spillerne at:

De mødes foran døren til Mølledal. Helena og Raymond har kørt sammen og har skændtes. Nikita, Katarina og Peter har kørt sammen. De har også skændtes. Allan er lige ved at komme for sent. Raymond og Katarina giver hinanden et langt, varmt knus. De ved, at Mølledal er et hjem for uheldbredeligt sindslidende, men de har aldrig været der. Ved siden af indgangsdøren sidder en lille sort kat og skutter sig i efterårskulden.

Mølledal er opført i midten af firserne og ligner et meget langstrakt og meget kedeligt parcelhus på en pløjemark. Indretningen er præget af et socialpædagogisk farvevalg og bærer desuden præg af et velment - men mislykket - forsøg på at skabe hygge. Beboerne betragtes ikke som farlige i egentlig forstand, men der er alligevel en hel del sikkerhedsforanstaltninger, der skal sikre personalet mod beboerne og beboerne mod sig selv. Hoveddøren er



Morgan Le Fey



Mølledal

På Mølledal har man samlet ca. 40 personer, som alle er uhelbredigt sindslidende og som alle er over 50. - Det drejer sig om mennesker, som systemet har opgivet, og som ingen længere tror på, vil kunne klare sig i eget hjem. En del af disse mennesker ses aldrig udenfor deres såkaldte, 25 kvm store, lejlighed.

Generelt virker de fleste af dem, der ses i fælles arealerne, meget gamle og svagelige, mens de sløvt og stift bevæger sig rundt i hjemmets lange gange. I virkeligheden skyldes denne tilsyneladende svagthed ikke i alle tilfælde de pågældendes alder, - men er i virkeligheden snarere et resultat af noget af den medicin de får.

Man får det indtryk, at de fleste af beboerne så vidt muligt undgår stedets andre beboere, - givetvis fordi de finder dem underlige og vanskelige at være sammen med. Der sidder en syv - otte stykker, - flest kvinder, foran det store Bang og Olufsen fjernsyn i Mølledals dagligstue. Med enkelte markante undtagelser siger ingen af dem noget.

Maren Østergaard

81 år gammel, og tidligere landbokone.

En omsværmet skønhed i sine unge dage. Men nu er hun gammel og meget lille. Hun har sine bestemte - og meget mærkelige - meninger om tingene. Desuden er hun nu på grund af en kombination af høj alder og medicin svag og nem at forvirre. På den anden side har hun efter mange år i behandlingssystemet lært at skjule både sine tanker og sine planer for personalemennesker. - Resultatet er, at hun med jævne mellemrum stikker af, at hun har en lille forsyning af hemmelige slik og kager i sin lejlighed og at hun gemmer forsyninger af ting, hun kan bruge til næste flugt. Snor, to søm, en brugt busbillet, og en bamse til hendes 28-årige barnebarn. Hun ved, at hun holdes indespærret på Mølledal af hendes svigersønner og den til enhver tid siddende socialdemokratiske regering, og så selvfølgelig det psykiatriske system, og en lang række læger.

Hun mener også, at hun har en række særlige evner, at hun er en slags heks. - Noget hun er nødt til at skjule for især personale-mennesker.

bemærk

Du kan finde eksempler på flere af hjemmets beboere og lidt om stedets personale i afsnittet 'diverse' bagerst i scenarieteksten...

Krageflugt

Selve huset ligger midt inde i skoven, og er en tolænget bygning med en grundplan på omkr. 150 kvm. Heraf optager den temmelig faldefærdige lade

elektronisk sikret. Den åbner automatisk for udefrakommende, men man skal taste en kode for at komme ud (koden er hjælpsomt skrevet under tastaturet til kodelåsen). I forhallen er der et stort område, hvor et medlem af personalet er på vagt, modtager telefoner og overvåger det store kaldeapparatsystem. Dette område er beskyttet af pansret glas.

et ekko af død

Mens Alexanders familie holder møde med den bekymrede og stramtandede forstanderinde, Martha Kassermann og hjemmets advokat, Thorvald Hanbjerg, er David Riis og Erich von Reizicht ved at gennemrode Alexanders lille lejlighed. Her overraskes de af social- og sundhedshjælper, Anne Lise Ranum Petersen, som forstanderinden har bedt hente våbnet fra Alexanders lejlighed. Panikslagent når hun at tilkalde hjælp - og skrig! - gennem højtaleranlægget, inden Erich von Reizicht hugger hovedet af hende og nagler hende til hjemmets gipspladevæg. Det sidste Anne Lise hører, inden hun dør, er, hvordan hendes eget dødsskrig giver ekko i de pastelfarvede gange. Efter ugeringen flygter han og David Riis sammen gennem vinduet. Hvilket også afsløres af de efterladte fodspor. Tohåndssværdet er en af de ting, som Anne Lise var sendt hen for at hente, og som forstanderinden var bekymret og sur over.

Alexanders lejlighed består af et ca. 25 kvm. stort værelse, der både har været stue og soveværelse, et lille badeværelse og en lille gang med nogle indbyggede skabe. Det er i soklen under disse, at Alexander har haft sit hemmelige gemmested. Den gamles ting og møbler er i øvrigt antikke og relativt - men ikke overvældende - værdifulde. I sig selv altså næppe et fornuftigt motiv til mord.

Ved lyden af skriget er Matha Kassermann løbet hen til Alexanders lejlighed, hvor hun står lamslået længe nok til, at alle hjemmets beboere, personalet og formodentlig også spilpersonerne kan se synet af den myrdede kvinde og hendes hoved, der stadig vugger stille frem og tilbage lige indenfor døren

jeg har givet skrinet til kæmpen

På grund af mordet kommer personerne nu til at sidde og vente i plejehjemmets institutionsagtige dagligstue, hvor de kan sidde og betragte hjemmets beboere og disses sære forehavender. Samt naturligvis snakke med dem. Midt under det hele kommer en lille gammel dame hen til dem for at fortælle, at hun har givet et eller andet meget vigtigt skrin, som har tilhørt Alexander, til en kæmpe. Damen hedder Maren Østergaard, er meget lille og tror fuldt og fast, at de ved, hvad hun taler om. Selv vil hun ikke sige mere. "Kæmpen" vil med med noget besvær og snilde senere kunne identificeres og

knap halvdelen. Ved ankomsten er der mørkt og det hele virker ret skummelt. En stor flok krager holder til i træerne.

Der er tykke blodrøde vokslyd i vinduerne og sorte kraftige gardiner. Gårdspladsen er overbegroet med ukrudt men den lave halvdør til beboelsesdelen virker nymalet.

Der er stille og mørkt, og der lugter svagt af røgelse og råd. På daglistuens rødmaledede vægge er der med mørkere skrift skriblet en masse mærkelige ord og sætninger. (se bilag) Køkkenet bærer præg af ikke at være blevet brugt siden Alexander selv boede i huset. (Det er ca fem år siden)...

Bag køkkenet er der et lille arbejdsværelse med en masse underlige bøger og en telefon. (Se bilag) I arbejdsværelset er der også en indtørret dekoration bestående af døde smådyr, et pindsvin, et gern og et par mus og nogen meget tørre plantedele.

På trappeafsatsen finder man en statuette af Eterne. - En forførende kvindeskikkelse hvis ansigt skjules af en frygtindgydende maske.

Ovenpå finder man et soveværelse og et kapelagtigt rum. I soveværelset ligger Naiane og tror, eller forestiller sig, at hun er død. Hvilket medfører, at hun ser meget død og indtørret ud. (på dette tidspunkt har hun ingen øjne) : *"I sengen lå et lig i en fremtræden tilstand af forfald, misfarvet af ælde og dækket af edderkoppespind. En hel række smukke smilende tænder og et stykke af kæbebenet var synligt gennem den indtørrede og sprækkede hud, hvilket gav liget et sært nærværende og velkommende ansigtsudtryk."*

Hun vågner og gør sig usynlig.

Der er også et kapelagtigt rum, hvori man finder en kugleformet krystalbeholder med Naianes øjne, som bevogter Eternes spejl, der også er i rummet, hvor man desuden finder et par store vokslys, røgelseskar og en mørkerød præstinde-klædning.

Spejlet ser ud til at være meget gammelt og er muligvis kostbart. Enkelte af de gamle bøger er også ret værdifulde. De fleste af husets møbler er og antikke men af den solide (rustikke) snarere end af den meget kostbare slags.

Under prøvespillet fotograferede en af karaktererne liget i sengen. - Hvis det sker vil billederne vise en sovende ung kvinde.

Man kan godt finde forskellige smarte metoder til at kommunikere med Krageflugts nuværende beboer. Uanset hvordan, vil hendes svar dog være næsten fuldstændigt uforståelige.

opsøges.

Raymond kan på dette tidspunkt godt vælge at begynde forskellige undersøgelser og stille spørgsmål, men han ved godt, at han ikke vil blive "sat på" sagen, fordi mordet muligvis har noget med en af hans slægtninge at gøre.

Mølle d a l s v i r k e l i g h e d

Det er meget sandsynligt, at personerne vil prøve at snakke med både beboere og personale. Beboerne er generelt gamle og virker langsomme og svagelige, hvilket skyldes deres medicin. Og så er de jo sindslidende i så svær grad, at man har vurderet, at de ikke kan klare sig selv. Det er meget vigtigt, at du spiller dem uden at være ret morsom. Mølle dal er ikke noget sjovt sted.

Personalet er venligt på en lidt institutionsagtig måde. De er meget tålmodige og forstående, men stædige overfor beboerne, og det virker som om, de generelt mangler fantasi. Denne mangel er måske en forudsætning for, at man kan holde ud at arbejde sådan et sted. Der er løbende en del udskiftning i personalet. Det vil sige, at et par stykker slet ikke ved noget som helst.

Fra personalet må de gerne få en fornemmelse af, at der for tiden er en dårlig stemning på stedet. Stemningen skyldes hovedsageligt, at der blandt nogen af medarbejderne og altså også hos forstanderinde Kasselmand er en mistanke om, at Alexanders død ikke skyldes et uheld, - men at der faktisk er en morder løs i blandt dem. Desuden kan personerne finde ud af, at den lille gamle dame hedder Maren Østergaard. Hun tror tilsyneladende, at hun er en slags heks, og har haft et godt forhold til Alexander.

De (ikke mindst Raymond) vil også med lidt snilde kunne finde ud af, hvem "Kæmpen" er. Og det er jo så mig ... Michael Erik Næsby.

Den ansvarlige psykiater, dr. Frederik Frobel Christiansen er har i øjeblikket sygeorlov på grund af stress, og er næsten umulig at få fat i.

de første spor

I mellemtiden har Raymond, der jo er politimand, haft mulighed for at foretage visse undersøgelser - skulle han unnlade dette, vil han senere kunne få adgang til politiets oplysninger. Der er fodspor uden for lejligheden, og der er blevet set en stor mørk udenlandsk bil i nærheden af plejehjemmet på mordtidspunktet.

De nærmere facts fremgår af politiets foreløbige rapport, der først dukker op en dags tid efter selve begivenheden. Rapporten afslører blandt andet, at de to sæt fingeraftryk i lejligheden tilhører hhv. en eftersøgt krigsforbryder fra Anden Verdenskrig, SS-officeren Erich von Reizicht og David Riis, en afdød ung mand fra Århus. Dette forklares fra politiets side i første omgang med tekniske fejl et sted i systemet. Spilpersonerne vil dog kunne finde ud af mere om disse

zrafer / erich von reizicht

Zrafer er Nachtzahr's øverste marskal. - En stærk dæmon, der tjener ondskabens gud, og har gjort det siden tidernes morgen. Af en eller anden grund har Zrafer brug for en menneskelig vært. Værten får til gengæld særlige kræfter og bliver stort set - men ikke helt - udødelig. Gennem årtusinderne har Zrafer benyttet mange forskellige værter og har opsamlet disses viden og erfaring. Dæmonen får sin energi, sit liv, ved at forvolde andre smerte, og kan desuden bogstaveligt talt suge livskraft ud af folk.

Erich von Reizicht (født 1909 i Lichtenstein) er Zrafer's nuværende vært. Han er tidligere officer i SS, hvor han blandt andet var aktiv i den forskning i okkulte fænomener, som optog den Nazistiske ledelse så brændende. Det var under dette forskningsarbejde, at han i 1943 i et eller andet hemmelighedsfuldt central-europæisk kloster kom på sporet af det ritual, som forenede ham med Zrafer. Siden er han stort set ikke blevet synligt ældre.

Von Reizicht er eftersøgt for en massakre på en gruppe jødiske lærde i en synagoge i Østrig, og har været arresteret en enkelt gang siden. Interpol har et foto af ham fra '51, hvor han blev fanget - og senere undslap - et ikke nærmere angivet sted i Rusland.

Han er høj, rank og virker veltrænet. Han har skarpe markerede træk, er lyshåret og har klare blå øjne. Hans tøj er sort, skræddersyet og stilfuldt. Han fremtræder for det meste smilende og meget venlig. - Også når han udøver sine ret hyppige voldshandlinger.

Zrafer / Erich von Reizicht har mange jern i ilden over det meste af verden, og han benytter sig derfor af et utal af hjælpere, slaver og tjenere. En af disse er David Riis. Bag sig har han også en hemmelighedsfuld organisation, De Necratistiske Brødre, som vi nu ikke ser noget til i dette scenarie, men som blandt andet betyder, at han har meget betragtelige økonomiske ressourcer i ryggen.

david riis

David Riis var en kendt person i det Århusianske rollespilmiljø. Indtil han ved et uheld kom til at starte et gammelt hedensk ritual under en rollespils-aften med nogen venner. David blev angrebet af en stor flok rotter og bidt ihjel. Men han havde fået påkaldt sig Zrafer / Von Reizicht's opmærksomhed, og David får et tilbud, han ikke kan sige nej til. Han bliver tilbudt evigt liv mod til gengæld at tjene Zrafer og dennes gud Nachtzahr. Denne historie berettes i scenariet "Slavernes Sang".

personer, blandt andet via Internettet og politiets internationale forbindelser. Det vil vise sig, at de begge har beskæftiget sig med en bestemt form for hedensk okkultisme. (Se værktøjskassen)

Se bilag: politiets foreløbige rapport.

Krageflugt

(ca.: Fredag d. 12/11/1999, kl. 21.00:)

I et forsøg på at finde det mulige motiv for mordet aftaler politiet med familien, at de samme aften skal aflægge huset Krageflugt ude i skoven et besøg. Krageflugt er en ret lille to-længet bygning bestående af en temmelig forfalden lade og en hovedbygning med toilet, køkken, arbejdsværelse, stue og entré i stue-etagen samt et soveværelse og et lille kapelagtigt rum på 1. sal.

Krageflugt er præget af en mærkelig blanding af hjemlig hygge og fuldstændigt makabert vanvid. Der er en del bøger om magi, hekseri, satanisme og den slags, og der er skrevet en masse mærkelige ting om gamle guder og jordens undergang på stuens røde vægge. I soveværelset ligger et gammelt indtørret lig, og i et kapel-agtigt loftsrum findes et antikt spejl og en undkrystalbeholder med et par menneskeøjne. Liget forsvinder igen på uforklarlig vis.

Historien om de gamle guder vil kunne opspores ved hjælp af effektiv research. Til dels på nettet, men også ved at opsøge ekspertise på området.

Naiane

Huset bebos af Alexander Hellbrechts datter, Naiane. Under den kamp med heksejægere i 1555 ofrede hun sig selv til gudinden Eterne, som er gudinde for galskab. Derved reddede hun sin fader, mens hendes to yngste søstre, Serena og Felicia blev fanget af vrede heksejægere, under ledelse af den daværende Zrafer (der altså i vor tid er identisk med Erich von Reizicht). Det er alt sammen nærmere beskrevet i "værktøjskassen".

Det vi har brug for at vide nu er, at Naiane har mange meget specielle evner og, at hun som Galskabens Gudindes øverste tjenerinde strengt taget selv er sindssyg. Men hun er det på den måde, at hendes tvangstanker og forestillinger bliver til virkelighed for alle omkring hende - i stedet for blot i hendes eget sind. Det er altså ikke hende, der er underlig i hovedet, men hendes omverden, der bliver "sær".

Det er hende, der ligger i sengen, da personer kommer ind i soveværelset. Hun drømmer eller forestiller sig, at hun er død. Men hun vækkes og forsvinder. Sine øjne har hun lagt i en krystalbeholder i det kapelagtige rum. For herfra kan de observere, hvad der eventuelt sker med det magiske spejl. I

David ER altså faktisk død, da han begynder at sende mig sine mystiske e-mails. Han er ikke tilfreds med situationen, som før hans vedkommende består i, at han nu har holdt "Krageflugt" under observation i flere måneder. Personligt tror jeg, at hans henvendelse simpelthen skyldtes kedsomhed.

Davis er temmelig pæn, slank og velklædt. - Checket fyr. Nu er han jo død, og det har fået ham til at se ud som om han har været syg, mangler søvn og/eller at han lige har tabt 10 kg. Men ellers virker han venlig og helt normal.

Rent fysisk har han en række særlige evner. Han er eksempelvis næsten umulig at slå (yderligere) i hjel. (Han vil blive skadet, men det vil ikke påvirke ham synderligt) Han kan ikke føle smerte. Desuden er han både væsentlig stærkere og hurtigere end de fleste.

alexander hellbrecht

Alexander Hellbrecht flygtede i 1547 fra hekseforfølgelserne i den Schweitziske by Maschwald. Med sig havde han sine tre døtre, Naiane, Serena og Felicia, mens han må efterlade sin elskede kone, Alicia. Han havde arbejdet som omrejsende professionel soldat, landsknægt, før han mødte hende. Hun var en af de ganske få, som stadig tilbød "de gamle guder", og levede desuden som en slags klog kone. - Et oplagt offer for hekseprocesserne. - Sammen besluttede parret, at han skulle forsøge at bringe de på dette tidspunkt ganske unge piger i sikkerhed, mens Alicia ville prøve at aflede forfølgernes opmærksomhed.

Det endte med, at Alicia blev fanget, tortureret og brændt som heks, mens Alexander nåede til Jylland, hvor han slog sig ned i en lille hytte i Hammer Bakker sammen med sine tre døtre.

Her mente han, at de måtte være sikre.

Men som udstillingen på det lille lokalhistoriske museum i Vodskov tæt på Hammer Bakker viser, blev de allerede i 1555 indhentet af deres skæbne. De bliver opsporet af en gruppe omrejsende heksejægere, som under ledelse af den daværende Zrafer, og ved hjælp af en ophidset lokal folkemængde forsøger at fange, dømme og efterfølgende brænde de fire flygtninge. Der opstår en voldsom kamp, hvorunder Alexander bliver hårdt såret. I desperation ofrer Naiane simpelthen sig selv til Eterne, gudinden for galskab, som til gengæld gør hende til sin tjenerinde og giver hende Eternes Spejl. Alexander undslipper gennem spejlet sammen med den nu

huset findes også en statuette af Eterne, der traditionelt afbildes som en forførende skønhed med en uhyggelig maske for ansigtet.

Naiane behøver ikke spise, og køkkenet har ikke været brugt siden Alexander selv boede i huset.

Hvis de skulle finde på at undersøge området omkring huset, vil de finde Davids cammouflagefarvede telt og hans overvågningsudstyr et stykke inde i skoven, - tæt på et sted hvorfra man kan overskue Krageflugts gårdsplads.

Se bilagene: Ting fra Krageflugt og politiets foreløbige rapport.

Nikodemus

Når spilpersonerne hen imod midnat kommer hjem til sig selv, opdager de, at de har fået deres hjem gennemrodet. Der er dog ikke blevet stjålet noget.

Hjemme hos Peter, Katarina og Nikita er Nikitas elskede kat, Nikodemus blevet naglet til hoveddøren med en stor og usædvanligt (som i specialfremstillet, effektivt, dyrt) udseende kniv. Det er det første syn, der møder dem, når de kommer hjem - hvis det passer bedre, kan du erstatte hoveddøren med den første dør, de (ikke mindst Nikita, hvis kat det jo er) kommer til.

Det andet de udsættes for hos Peter, Katarina og Nikita er videoptagelsen af Nikodemus' langsomme død. David har haft stillet et kamera op på et stativ og har bagefter sat video-maskinen i dagligstuen til at køre båndet på en auto-repeat funktion sådan, at optagelsen kører igen og igen. Du behøver ikke, at udpensle det; lad ideen om en video-optagelse af en døende kat på en dør arbejde i spillernes fantasi.

Disse begivenheder tydeliggør for første gang, at de selv er dybt involveret i sagen, hvad enten de vil det eller ej samt at de er under tæt observation. Desuden illustrerer det, at deres modstandere er mere end almindeligt ondsindede.

Politiet vil finde fingeraftryk fra både Erich von Reizicht (bl.a. på kniven!) og David Riis, men der vil ikke være nogle vidner.

en uhyggelig drøm

Når - eller hvis - spilpersonerne nu udmattede og forvirrede endelig falder i søvn, har de alle, med undtagelse af Katarina, en uhyggelig drøm. Uden at vide eller forstå, hvad det egentlig er, der sker, er de i drømmen ofre for en hekseproces. Det er kontakten med Naiane, som tænker meget på den slags, der har påført dem disse oplevelser. Katarina er undtaget, fordi hun ikke er direkte beslægtet med Alexander, Naianes far, og derfor udenfor hendes indflydelse.

lettere sindsforvirrede Naiane. - Spejlet er en slags dimensions-port, der kan sende folk til andre virkeligheder og altså virkeligheder i en anden tid.

Alexander forsøger at skjule sig i fremtiden, men bliver opsporet af Zrafer og må atter flygte gennem spejlet. Denne historie gentager sig nogen gange indtil vi når til et tidspunkt midt i firserne. Under et af disse tidshop bliver han far til Peter og Allans bedstefar, mens han nogen år senere bliver far til Raymond og Helenas mor. Det har altså ikke været den rene elendighed altsammen. Dette indviklede slægtskab er er en slags familiehemmelighed, som naturligvis vil komme frem, hvis man sætter sig til at grave i det. Finde dåbsattester, opspore kirkebøger og den slags...

Zrafer kender i starten ikke til spejlet og dets hemmelighed. For ham ser det ud som om at den gamle Alexander har en mystisk - og meget irriterende - evne til at forsvinde sporløst for så at dukke op årtier eller århundreder senere. Men da vores historie tager sin begyndelse, har han opdaget i hvert fald noget af hemmeligheden, og han tror, at spejlet vil kunne bruges til at befri Nachtzahr. - Hvis man nu bare kunne finde ud af, hvordan det virker.

Alexander, der i mellemtiden er kommet i kløerne på vores elskede behandlersamfund, ender, efter adskillige indlæggelser på psykiatriske afdelinger rundt omkring, på det psykiatriske plejehjem Mølleedal, hvor han endnu engang opspores af Zrafer. Alexander nægter at afsløre sine hemmeligheder og det ender med at han bliver myrdet på sit badeværelse natten mellem mandag d. 8/11 og tirsdag d. 9/11.

naiane hellbrecht

Alexander Hellbrechts ældste datter. Var med da han sammen med hendes to søstre flygtede fra heksefølgelserne i Maschwald i Schweitz. De flygtede til en hytte langt ude i en skov i Jylland. Sikre på, at der ville de ikke blive fundet. Men i 1555 blev de alligevel opsporet af en gruppe omrejsende heksejægere (under ledelse af den daværende Zrafer). I den efterfølgende kamp bliver Alexander såret, og Naiane, den ældste beslutter, at foretage en desperat handling: Hun ofrer sig selv til gudinden Eterne. - Til gengæld modtager hun Eternes Spejl, som tillader hendes far at flygte, og hun bliver en slags ypperstepræstinde/tjener for Eterne. Hun er nu udødelig, meget magtfuld og rablende gal. Hendes form for galskab er dog meget speciel. I stedet for at have syner og tvangstanker m.v. som ingen andre oplever, er det verdenen omkring hende, der ændrer sig. Hvis hun tror hun er død, kommer hun til at ligne et lig. Og så videre.

Jeg har nedskevet drømmen, som de oplever den, og meningen er, at du skal uddele den som et bilag. Beskrivelsen bygger på autentiske beretninger om hekseforhør.

Se bilag: En drøm.

Anden Akt

hverdagen presser sig på

I løbet af de efterfølgende dage sker der en række begivenheder i spilpersonernes liv, som sætter fokus på deres reelle indholdsløshed: Peter taber sin arkitektkonkurrence. Katarina har (et oplæg til) en affære med reklamedirektør Bo Velmer. Helenas afdeling i TeleDanmark bliver nedlagt. Allans kæreste vil have ham til at forpligte sig til et fast og ordnet forhold. Og Raymond, der i virkeligheden er hamrende korrupt, opdager, at han er ved at blive afsløret.

Samtidigt oplever de en række mystiske hallucinationsagtige situationer, som tilsyneladende både er sket og samtidigt ikke er sket. Hele dette forløb skal få dem til at føle sig pressede og skal på den ene eller den anden måde sende dem "ud i tovene".

I scenariets virkelighed starter begivenhederne med mødet fredag eftermiddag. Hvilket vil sige, at personerne kan arbejde med "sagen" weekenden over. Men, når det bliver mandag vil verden forvente, at de møder på arbejde og i gymnasiet. Det kan være praktisk eller upraktisk for dem. Men de vil blive nødt til at forholde sig til problemet - ligesom alle andre "normale" mennesker.

Rent scenarieteknisk er det også lidt af et problem at skulle spille en normal intetsigende arbejdsdag. Så det vil jeg anbefale, at du undlader. Du kan måske fortælle dem, at de har haft en normal intetsigende dag på arbejdet. Mens du selvfølgelig tager højde for, at de forskellige er blevet påvirket på hver deres måde af de forskellige begivenheder.

brug politiet

Hovedpersonerne er 'almindelige mennesker', og de vil nok ikke umiddelbart kaste sig ud i en hel masse undersøgelser og aktiviteter. Det går først efterhånden op for dem, at de virkelig er nødt til at gøre et eller andet. Hvis det virker som om det er et problem for spillerne, at komme videre efter drømmen

Samtidigt kan man konstatere, at spillpersonerne påvirkes, hver gang hun bruger sine evner. - I hvert fald dem, der er direkte i familie med hende (eller rettere Alexander)... De er hende, der på en eller anden måde er årsag til deres uforklarlige oplevelser.

En drøm

Karaktererne drømmer, at de bliver forhørt for hekseri efter nøjagtig samme metoder, som Alexander elskede Alicia (Naianes mor) blev udsat for. - Men det ved de faktisk ikke. De fatter ikke en brik af, hvad der foregår. Ganske vist oplever de begivenhederne fra Alicias synspunkt, men de deler ikke hendes tanker, og de forstår ikke sproget.

Det efterfølgende afsnit bygger på en samtidig gengivelse af et hekseforhør, der foregik i 1629 i Tyskland og det hand out, der gengiver personernes drøm, er bygget på dette forløb. (Bemærk at Katarina ikke får drømmen!)

1 Bødlen bandt hendes hænder, afklippede hendes hår og lagde hende på et bord. Hældte sprit på hendes hovede og satte ild til for at afsvide resten af hendes hår.

2 Han bandt hendes hænder om på ryggen og hejsede hende op under loftet. Hvor hun hang i tre-fire timer, mens bødlen gik.

3 Da han kom tilbage anbragte han tunge vægte på hendes krop og hejste hende atter op under loftet.

4 Derpå pressede han hendes tommelfingre og storetæer i en skruestik, bandt hendes arme til en stok og lod hende hænge i et kvarter i denne stilling.

5 Derefter piskede han hende med en pisk af ugarvet læder.

6 Han satte atter hendes tommelfingre og storetæer i skruestikken og lod hende sidde i tre timer i denne tilstand.

På dette sted i beretningen dukker en embedsmand op og kritiserer den ubarmhjertige behandling, hvorefter bødlen blot endnu en gang pisker den ulyksalige kvinde. - Dette afsluttede den første dags forhør.

og den døde kat, vil jeg foreslå, at du lader Erling Hansen indkalde dem samlet til et møde på politigården, hvor han vil gennemgå hele sagen med dem. Han vil især være interesseret i at få alt at vide om gamle Alexander, og hvilke hemmeligheder han kunne tænke at have.

Du kan også bruge politiet senere til at skabe samling på tropperne. Erling Hansen kan have flere grunde til at ville samle dem, og kan desuden bruges til at skabe overblik over situationen ved at gennemgå nogen af sagens punkter.

Peter

I løbet af weekenden siver resultatet af den for Peter så vigtige arkitektkonkurrence ud. Hvis det passer ind, kan du lade hans chef, Asmund Ladegaard ringe med nyheden. Selvom han ikke siger det ligeud, er det tydeligt, at han mener, at det er Peters skyld. Det siges, at dommerne har ment, at Ladegaard & Holmboes forslag har været alt for kedeligt og traditionelt. Hvis det passer bedre, kan du lade Peter opdage resultatet på en anden måde.

Hvis der er tid og plads til det, kan du senere i forløbet lade en vicedirektør fra BG-Bank kontakte ham telefonisk: "Goddag. Mit navn er Nikolai Halberg fra BG-Banks erhvervsinvest. Jeg repræsenterer en gruppe danske og udenlandske virksomheder, og vi har set Ladegaard & Holmboes projektforslag til et kulturhus i Paris og har været meget imponerede. Vi står overfor opførelsen af et større fælles europæisk hovedkvarter i Bruxelles. Var det noget, De kunne tænke dem?".

Samtidigt vil han nævne, at hans bestyrelsesformand interesserer sig meget for en bestemt type middelalderlige kunstgenstande, og at han tilfældigvis har hørt, at Peters afdøde slægtning ejede en af disse - et ganske særligt skrin? Kunne man forestille sig, at Peter ville være villig til at sælge det pågældende skrin. Det vil betyde utroligt meget for bestyrelsesformanden, der er en lidenskabelig samler.

Det er Zrafer/von Reizicht, der står bag denne henvendelse. Det vigtige er, at Peter får den opfattelse at det virkelig er en meget stor og betydningsfuld opgave, og at manden i telefonen faktisk kan stå inde for, det han siger. Det ER ægte nok. - på den måde, at Nocolai Halberg faktisk ER vicedirektør i BG-bank, og at han KAN sørge for, at Peter får opgaven. Det skal virke som en reel mulighed også selvom der tydeligvis er noget besynderligt over koblingen til skrinet. - Det, der reelt sker, er, at Peter får at vide, at han faktisk kan få sine ønsker opfyldt, hvis bare han vil give skrinet til den ukendte bestyrelsesformand.

Katarina

Katarina kontaktes af reklamedirektør, Bo Velmer. Han har åbenbart besluttet, at han vil et eller andet med hende og inviterer hende til frokost på Restaurant Stygge Krumpen (det hedder den altså!). Du kan lade ham lægge op til lidt af hvert (husk, han er charmerende, succesrig og god til at sælge!), og det er kun Katarinas egen samvittighed og/eller moral, der skal sætte grænser for, hvad det kan udvikle sig til.

Hvis det så udvikler sig, kan du lade denne udvikling udspille sig off camera, dvs. du behøver ikke at gennemspille frokosten og de efterfølgende scener. Det vigtige er ideen om, at det sker, ikke detaljerne. Fortæl spilleren, at det er meget hyggeligt, og at det er tydeligt, at Bo Velmer er mere end blot overfladisk interesseret i Katarina. Han kan invitere hende i teateret eller til koncert. Hvis hun siger ja til det, vil han bagefter prøve at få hende med sig hjem ...

Allan

For Allan sker der det, at Marianne bliver ved med at ringe for at få "deres situation snakket igennem" ... Hun er flink og fornuftig, og hun elsker Allan, men hun kan ikke leve med et uforpligtende forhold, som hun i bund og grund finder meningsløst. Hun regner med, at Allan elsker hende lige så meget, som hun elsker ham. Derfor antager hun, at han vil vælge det fastere forhold, hvis han tror, hun ellers vil forlade ham. Hun vil presse ham mere og mere, kan ikke acceptere hans afvigende svar og vil til sidst kunne finde på at opsøge ham. Det er op til dig at fremprovokere en afgørende konfrontation, ca. lidt før scenariets slutning. Der må gerne være meget kul på, og det må meget gerne ske foran hele familien.

Hvis det passer i forløbet, kan du lade den David Riis kontakte Allan. Han vil sige, at han arbejder for et internationalt kunstner-agentur. Og at han faktisk lige nu har et ledigt job som forsanger for et band ombord på et luksus-krydstogtskib, der sejler mellem Miami, De caribiske Øer og Sao Paulo. Jobbet er velbetalt og starter om en uge. Det eneste, Allan skal gøre, er at skaffe Alexander Hellbrechts skrin. "Rederidirektøren er nemlig en interesseret kunstsamler". Igen er pointen, at Allan reelt skal tilbydes at få sine inderste ønsker opfyldt, mod til gengæld at skaffe skrinet. Det gør ikke noget, at sammenhængen virker påfaldende. Handlen er reel nok.

Raymond

Store Kaj bliver arresteret i Frankrig, hvor han åbenbart har kørt rundt med to thailandske prostituerede (uden opholdstilladelse) og et kilo kokain i sin flotte blå Rolls Royce. De franske myndigheder har lugtet blod og har sat himmel og jord i bevægelse for at komme til bunds i sagen. I Ålborg kommer historien på

forsiden af Stiftstidende, og det fremgår indirekte af artiklen, at hans netværk i byen er ved at blive undersøgt. Raymond bør kunne regne ud, at det vil give ham alvorlige problemer. Samtidigt betyder det naturligvis, at hans forsyningskilde til kokain udtørres. Det er et meget alvorligt problem for ham! - Alle hans forbindelser i underverdenen begynder at undgå ham. Jeg kan ikke vide, hvordan Raymond vil reagere på dette. Der er mange muligheder. En af de mere oplagte er, at han vil prøve at lukke munden på de folk, som vil kunne afsløre ham. Det kan faktisk godt udvikle sig ret voldsomt. Der er - efter Store Kajs tilfangetagelse - ikke så mange, der er interesserede i at snakke med Raymond.

Hvis spilleren vælger at lade Raymond "gå amok", skal han have lov til det. På et tidspunkt, inden det hele udarter fuldstændigt, vil han blive kontaktet af Erich von Reizicht (en stemme i telefonen med en svag udenlandsk (tysk) accent), som vil tilbyde Raymond en nem løsning på alle hans problemer. Det eneste Raymond skal gøre er at skaffe gamle Alexanders skrin. Man kan forestille sig, at det muligvis er von Reizicht, der står bag afsløringen af Store Kaj.

Von Reizicht vil give Raymond indtryk af at være repræsentant for en eller anden international forbryderorganisation, som vil overtage Store Kajs forretninger og som kan bruge Raymond som en slags bestyrer. - Det er naturligvis ikke helt rigtigt. - Men hvis Raymond ikke er helt afvisende i første omgang, vil han opleve, hvordan en række af Store Kajs tidligere medarbejdere en efter en bliver brutalt myrdet, således at der til sidst ikke vil være nogen tilbage, der kan afsløre ham....

Og så kan von Reizicht naturligvis skaffe kokain...

Igen er pointen, at Raymond vil blive tilbudt en overbevisende løsning på alle sine problemer mod til gengæld at skaffe skrinet til en eller anden antikvitets-interesseret gangster.

Se bilag: Avis-artikel om Store Kajs uheldige tilfangetagelse i Frankrig.

Helena

Helenas situation er den, at hun - i virkeligheden - ikke har ret meget indhold i sin tilværelse, udover sit arbejde. Og nu får hun at vide, at afdelingen bliver nedlagt, og at det ikke er sikkert at TeleDanmark vil have plads til hende i den fremtidige organisation. Budskabet er kort sagt: "Du må hellere se dig om efter noget andet". Under spillet kan du vurdere, om der skal mere til at slå Helena ud af fatning. Og i så fald kan du lade hendes kæreste, Tanja Hedegaard blive kidnappet af Zrafer/von Reizicht. Vi ved, at von Reizicht plejer at sende sine budskaber med eftertryk, og sandsynligheden taler for, at han vil sende Helena



Tanjas afskårne hånd på en eller anden iøjnefaldende måde.

Han vil måske også - hvis det passer i spillets forløb - kontakte Helena over telefonen med et tilbud om et nyt velbetalt job. Hun skal arbejde for en privat informationsindsamlende institution; en slags Echelon, hvor man indsamler og systematiserer oplysninger om fremtrædende, indflydelsesrige og kendte mennesker hovedsageligt ved hjælp af Internettet. Ifølge von Reizicht, "fordi viden er magt" ... Lønnen er god. - Til gengæld skal skaffe det berømte skrin. Oplysningerne om skrinet har han "fra pålidelig kilde". - Igen skal det fremgå, at selvom mandens motiver er dybt suspekter, så KAN han faktisk skaffe Helena det lovede job.

Nikita

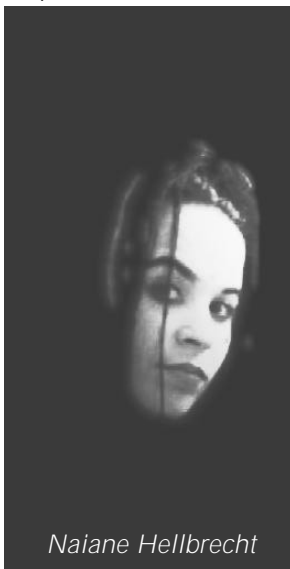
Jeg har egentlig regnet med, at Nikitas person er så problemfyldt i forvejen, at episoden med katten er nok til, at hun vil føle sig tilstrækkeligt presset. Hvis det ikke er nok, har David lavet nogle polaroid-billeder af stakkels Nikodemus, som han kan sende hende, hvis det bliver nødvendigt.

efterforskninger

Messe for en Galning er ikke tænkt som et investigation-scenarie. Det skal derfor ikke være specielt vanskeligt for spillpersonerne at finde frem til relevante oplysninger om, hvad det er de har rodet sig ind i. Hvis spillerne fumler for meget rundt, må du meget gerne lade oplysningerne komme til dem. Enten ved hjælp af politiets foreløbige rapporter og andre undersøgelser (Raymonds kollega kunne ringe og sige: "Nu skal du høre, hvad vi lige har fundet ud af!") eller simpelthen ved, at nogen henvender sig til dem og tilbyder hjælp. Fx. Axel Pederstrup fra det lille lokalhistoriske museum i Hammer Bakker eller Fader Gabriel. Det kan også være, at jeg på et tidspunkt beslutter at henvende mig direkte til dem, hvis de ikke kontakter mig. Jeg har jo et skrin, som rettelig tilhører dem.

historien om Krageflugt

Denne historie berettes på det lille lokalhistoriske museum i byen Vodskov på grænsen til Hammer Bakker. Der er en folder om dette lillebitte lokalhistoriske museum i Naianes arbejdsværelse i Krageflugt. Folderen indeholder også belejligt navn,



Naiane Hellbrecht

adresse og telefon-nummer på museumsforeningens formand, Axel Pederstrup - en flink ældre entusiast.

Han vil kunne fortælle, at en mand ved navn Alexander Hellbrecht boede sammen med sine tre døtre i en hytte i skoven, da de i 1555 blev opsporet af en gruppe heksejægere og en flok rasende, fanatiske bønder. Dette møde endte med, at Alexanders to yngste døtre, Serena og Felicia blev brændt på bålet, mens det - angiveligt ved hjælp af hekseri - lykkedes den hårdt sårede Alexander og hans ældste datter Naiane at undslippe.

Af beretningen fremgår det, at datidens Alexander kæmpede med et stort tohåndssværd, og at han mistede to fingre på højre hånd samt et stykke af venstre øre i kampen. Nøjagtigt de samme defekter, som deres nu afdøde slægtning på Mølledal også havde.

Hvis spillpersonerne graver yderligere i den historie, vil de finde frem til endnu en hekse-beretning, der nævner Alexander (enten i en bog et sted eller på Nettet): Nemlig historien om Alexander Hellbrecht fra 1547 og hans kone som blev brændt på bålet Alle Helgens Dag og hans efterfølgende flugt med sine tre døtre.

Se bilag: En gammel historie om hekse.

"Kæmpen"

De vil også kunne opspore og kontakte mig; det er mig, der er Maren Østergaards "kæmpe". De skal bare have listet mit navn ud af personalet på Mølledal. Personalet vil naturligvis ikke uden videre fortælle det, men med lidt snedigt lusk skulle det nok kunne lade sig gøre. Ellers vil det heller ikke være noget problem for Raymond at få en sine venner i politiet til at udspørge personalet.

Selvom jeg ikke direkte vil fortælle dem, hvad jeg tror jeg ved, vil jeg dog delvist kunne bekræfte deres gætterier. Men for det første bryder jeg mig ikke om dem, og for det andet er jeg ret sikker på, at de vil tro, jeg er gået fra forstanden, hvis jeg afslører sandheden og den plan, der er ved at forme sig i mit hoved.

Jeg vil udlevere det skrin, jeg fik af Maren Østergaard på Mølledal. Og det meste af indholdet. Skrinet indeholder nogle af Alexanders gamle papirer og bogen Drømmemageren; en samling af beretninger om de gamle guder. Af papirerne fremgår det blandt andet, hvordan man benytter Eternes Spejl. Det, jeg beholder, er den amulet, som ifølge disse noter skal benyttes af ikke-indviede for at aktivere spejlet.

Hvis du synes, det er hensigtsmæssigt, kan du lade mig beslutte at kontakte



dem. Jeg vil gerne give skrinet til dets rettelige ejere. Det gør jeg så. Jeg vil rimeligvis prøve at benytte lejligheden til at finde ud af, hvad der er ved at ske med familien, men jeg vil stadig ikke ret gerne afsløre, hvad jeg i virkeligheden tror, der foregår; det med de gamle guder og den døde rollespiller osv. Så er jeg nemlig sikker på, at de vil tro, jeg er gået fra forstanden.

på sammenbruddets rand

Alt efter, hvordan stemningen blandt spillerne (og deres respektive spillere) er, kan det være fornuftigt at indføre flere kriseskabende elementer undervejs. Meningen er, at spillerne skal føle sig direkte og personligt forfulgte. Og de skal føle, at deres verden og deres sunde fornuft er ved at bryde sammen; at de måske er ved at gå fra forstanden. På den anden side skal en del af dette sammenbrud gerne opstå "af sig selv" - ud fra spillerne indbyggede konflikter og deres selvopfattelser. Som spilleleder skal du altså søge en balance, hvor spillerne virkelig får lov til at udfolde sig, men hvor fornemmelsen af det uhyggelige og truende udefra også kommer til udtryk. Med fuld styrke. Scenariemæssigt er en vigtig del af pointen netop sammenspillet mellem disse to sider.

Har du tid og overblik og mener, det kan gøres uden at gøre skade, er du velkommen til undervejs at udsætte den stakkels familie for endnu flere mere eller mindre gruppevækkende oplevelser. Ikke for meget og ikke for lidt ...

Alexanders lig

Zrafer/von Reizicht kan finde på at stjæle Alexanders lig fra bedemanden og sende det til spillerne et stykke af gangen. Dels fordi han generelt går ind for den slags, men også for at gøre dem møre. Han vil formodentlig starte med en hånd, fortsætte med et øre osv. Hvis, der er tid til det, kunne han slutte med at ende dem hovedet.

brændende mennesker og sære oplevelser

Naianes aktiviteter påvirker den verden, spillerne befinder sig i. Det viser sig ved, at hendes slægtninge oplever sære og uforklarlige hallucinations-agtige begivenheder. Katarina, som jo ikke er i familie med Naiane på den måde, opfatter derimod ikke noget usædvanligt i disse situationer. Oplevelserne vil nok virke bedst, hvis der er flere samlet. Ikke mindst, hvis en af dem er Katarina.

Et eksempel kunne være, at de kommer til et sted med en del mennesker, hvor det ser ud til, at de alle er ved - helt bogstaveligt - at brænde op. Det kunne være Helenas arbejdsplads hos TeleDanmark, men kunne også være meget effektivt på Ladegaard & Holmboes tegnestue eller ikke mindst i

børnehaven, hvor Allan arbejder. Der er lugten af røg og af brændt kød. Men de brændende mennesker begynder på et tidspunkt at bevæge sig og vil måske ligefrem røre ved spillere, som derved vil kunne pådrage sig rigtige forbrændinger. Alle andre vil opfatte tingene som helt normale, mens Peter, Nikita, Allan, Raymond og Helena vil se folk brænde ligesom hekse på bålet.

De kan måske også høre mærkelige stemmer. Noget i retning af gregoriansk kirkesang. Helt klart og tydeligt - men uden nogen fornuftig forklaring.

Du kan også lade dem gøre ting uden at lade disse handlinger ske udenfor deres egen bevidsthed. Eller lade dem komme i tvivl om, hvorvidt de har gjort et eller andet og så videre. Som når man føler sig sikker på, at man har sendt et brev, og det så viser sig at ligge fremme på bordet, når man kommer hjem. Den idé skal selvfølgelig bruges med en vis omtanke. Som om, der er tale om en form for forvirring hos spillerne. Her kan det godt betale sig at skelne lidt. Det vil jo være bedst, hvis spillerne får fornemmelsen af, at det er noget, der sker med deres spillere, og ikke noget, der bunder i en spilleleder, som har tabt overblikket.

optakt til slutspil

Nu kommer vi til scenariets slutning, og inden vi kan få den til at virke efter hensigten, er der nogle ting, som helst skal være nogenlunde på plads. Det er hverken nødvendigt eller specielt hensigtsmæssigt, at vores spillere ved og/eller forstår alt, hvad der foregår, men der er nogle brikker, de skal være i besiddelse af.

de skal således have opdaget:

at Alicia Hellbrecht i 1547 blev brændt på bålet i en by ved navn Maschwald og, at hendes mand Alexander Hellbrecht undslap med parrets tre døtre.

at en mand ved navn Alexander Hellbrecht i 1555 undslap en gruppe heksejægere i Hammer Bakker sammen med sin ældste datter, men at de to yngre søstre blev brændt på bålet.

at de fingeraftryk, der er blevet fundet på gerningsstedet på Mølledal tilhører en meget gammel SS-officer samt en død ung århusianer.

Fra skrivelserne i Krageflugt og - om nødvendigt - fra selve Drømmemageren (Alexanders egen version, som lå i det skrin, de måske har fået af mig) kender de til Nachtzahr, Ondskabens Gud og Eterne, Galskabens Gudinde.

Ligesom de muligvis også - ved at læse hans efterladte noter i skrinet - ved, hvad den (sindssyge?) Alexander mente Eternes spejl kunne bruges til. Spørgsmålet er så om, man kan tro på, hvad han siger.



Den berømte hekseproces i Salem

fælden (Omkring tirsdag d. 16/11/1999:)

Nu bliver de kontaktet af en nydelig og ganske troværdig ung mand, som fortæller dem, at han ved, hvordan og hvornår de kan komme i kontakt med beboeren af Krageflugt. Han ved tilsyneladende også en hel del mere. Fx. ved han, at ejeren af huset var Alexander Hellbrecht og, at de er dennes arvinger. Selvom han kalder sig Poul Nedergaard, er det naturligvis David Riis og, hvis det er hensigtsmæssigt, kan han komme til at afsløre, at han har holdt Krageflugt under observation. Det han fortæller er, at beboeren - Naiane - er meget speciel. Han fortæller endvidere, at hun har været bortrejst, men vil komme tilbage den efterfølgende aften, hvor han har aftalt at mødes med hende i huset i skoven.

David er intelligent og en forholdsvis dygtig manipulator. Det kan dog godt være, at spillersonerne gennemskuer ham. David vil i så fald prøve at redde situationen, så godt han kan og med stort set alle fornuftige midler prøve at lokke familien tilbage til Krageflugt.

Det kan blive ret interessant, hvis familien fatter mistanke til David. Han ER jo allerede død og kan derfor ikke trues med almindelige skydevåben, - ligesom han kan vride sine hænder ud af almindelige håndjern. Hvis de prøver at fange ham, kan du lade ham undslippe på en eller anden meget iøjnefaldende og mystisk måde, - Alt efter omstændighederne.

Hvis der går kludder i det, kan han også skaffe en meget troværdig kvindelig stand in, som enten personligt eller over telefonen kan aftale et møde i Hammer Bakker. Hun kunne eksempelvis finde på at kalde sig Naiane Hellbrecht.

Endelig kunne man forestille sig, at personerne ikke hopper på noget af det. Men så kan du lade Raymonds kollega fra politiet, Erling Hansen opsøge dem og bede dem møde sig i Krageflugt.

Forstanderindens forstand

På et tidspunkt inden de atter kommer ud til Krageflugt, vil de af politiet få at vide, at Mølledals forstanderinde, Martha Kassermann nu er forsvundet sporløst. Hun er taget hjemmefra om morgenen for at tage på arbejde helt som sædvanligt, men er ikke dukket op på Mølledal.

Det er Naiane, der har kidnappet Martha Kassermann. Hun føler sig skyldig i sin fars død, fordi hun ikke har gjort nok for at beskytte ham. Hendes egen skyldfølelse har gjort hende rasende og i Mølledals forstanderinde synes hun at have fundet et passende offer for dette raseri. Også selvom hun godt ved, at den faktiske morder sandsynligvis er Zrafer/von Reizicht. Ham er hun også rasende på, men det har hun nu altid været. Naiane mener, at forstanderinden har været med til at sløve hendes far med beroligende medicin. Martha Kassermann har således gjort ham til et nemt offer. Naiane har derfor besluttet at ofre hende til Eterne, Galskabens Gudinde ...

Tredje akt

Naianes virkelighed

På vej ud til Krageflugt oplever spillersonerne, hvordan skoven er blevet meget mørk, mærkelig og truende. Og månen har en helt forkert blodrød farve.

Lige inden de kommer til huset, hører de to skud fra et oversavet jagtgevær og ser et eller andet begynde at brænde inde mellem træerne. Her finder de David Riis, den pæne unge mand, som de måske tidligere har mødt. Han er blevet skudt og er ved at brænde. Det er nu ret tydeligt, at han ikke er et



normalt levende menneske. Han holdes tilsyneladende i live af en eller anden ond kraft, men som det viser sig, kan han altså disintegreres. Han vil sige forskellige ildevarslende ting til dem, mens han brænder op. "Nå ja, - Er det ikke bedre at brænde op end at visne langsomt? - Hvilken skæbne tror i egentlig, der venter jer for enden af vejen?"

Bemærk, at både det med skovens uhyggelige virkning, månens sære farve og den brændende David også bliver opfattet sådan af Katarina. Det er nemlig noget, der sker i den "virkelige virkelighed" ...

Tæt ved finder de hans tilholdssted, hvor han har forskelligt fancy udstyr til overvågning: en stærk og vandfast kikkert, et videokamera med teleobjektiv, en bærbar pc, en mobiltelefon osv. Dyre sager. Hvis de er meget omhyggelige kan man på teltets indhold og omgivelser se, at David ikke har haft særligt normale spisevaner. Der er intet spise- eller drikkeligt bortset fra de øldåser, han og jeg lige har tømt sammen ...

De vil også finde mig et sted i nærheden. Det vil jeg ganske vist helst undgå, men jeg er ærlig talt ikke specielt god til at gemme mig i en skov. Måske træder jeg ligefrem på en tør gren midt i det hele, og jeg vil have ret svært ved at forklare min tilstedeværelse. Så det vil jeg nok også prøve at undgå.

Situationen kan nemt udarte sig, for selvom jeg faktisk har et oversavet jagtgevær, vil jeg ikke kunne få mig selv til at skyde på dem. Jeg er decideret elendig til enhver form for nærkamp. Derudover vil vold og/eller trusler om vold kunne få mig til at sige og gøre næsten hvad som helst. Selvom jeg nok nærmest tror, at både de og jeg selv er gået mere eller mindre fra forstanden eller, at verden nærmest er brudt sammen, vil jeg forsøge at virke "fornuftig" og "beroligende".

Hvis de ikke selv kan finde ud af det eller kan få taget sig sammen, vil jeg enten ryge ret direkte i armene på dem, eller - som jeg oprindeligt havde tænkt mig - fortsætte videre til fods af vejen mod Krageflugt.

Uanset hvad ender det med, at de på en eller anden måde (og sikkert mod min vilje) har mig med, når de endelig når frem.

Undervejs vil jeg prøve at forklare dem, hvad jeg tror jeg har fundet ud af. Hvilket vil være stort set det samme, som det de selv tror, de har fundet ud af. Hvis de ikke allerede har snakket med mig en gang, vil jeg nu give dem det skrin, Maren Østergaard fra Mølledal gav mig.

tilbage ved Krageflugt

Fremme ved huset bliver de mødt af stilhed og hektiske blå blink fra den ene af to holdende politibiler; lyset kan ses et stykke væk gennem mørket og træerne. I den ene politibil viser der sig at være et par meget brutalt myrdede politifolk, og døren til selve huset er blevet smadret.

Indenfor finder de kriminalinspektør Erling Hansen. Han er dybt rystet, men i live. Han har en mand med sig, som han præsenterer som Fader Gabriel, en katolsk præst og ekspert i okkultisme og satanisme og den slags. Erling Hansen har fundet det relevant at inddrage en sådan ekspert i efterforskningen. For selvom han naturligvis ikke selv tror på den slags, spiller det åbenlyst en vis rolle i sagen.

Bemærk i øvrigt, at hvis personerne skulle få den idé at gennemse huset, vil de opdage, at det store spejl fra kapellet på loftet er væk ...

Erling Hansen forklarer, hvordan de er blevet overfaldet af et uhyggeligt væsen og, hvordan det lykkedes Fader Gabriel at skræmme væsnet bort ved hjælp af vievand, et krucifiks og bøn. Han fortæller også, at han har tilkaldt forstærkninger, der kan være der hvert øjeblik det skal være.

Fader Gabriel kaster sig nu ud i en slags prædiken, hvori han forklarer, at tingenes tilstand er et resultat af Guds almægtige vilje og derfor grundlæggende er god og i orden. Han prædiker, at det er ethvert menneskes pligt at kæmpe for denne orden, hvis Onde Kræfter truer den. For kun derved kan Guds rige realiseres. Frelse og det evige liv. Ned med Satan og alt hans væsen. Fristelser og heksetro. Hvis de vil hjælpe ham og bekende deres synder samt bekræfte deres tro på Gud, vil han kunne løse alle deres problemer.

"Men for Hans flok skal der intet fattes! For Han er den Gode Hyrde! Og Han er Almægtig! Han skabte Himlen og Jorden. Alt er Hans skaberværk og Hans værk er ufejlbarligt! Guds Orden er hellig og den, som følger Hans vilje er en del af Hans skaberplan. Selvom Hans veje er uransagelige, så er det kun dem, der kan lede til frelse. Lad os bekende vore synder! Amen".

finalen

På dette tidspunkt kommer vi til selve scenariets finale. Fader Gabriel afbrydes af et sært jamrende skrig ude fra skoven, og man ser et overnaturligt lysværk flamme op et sted inde mellem træerne. Faderen tager et fast greb om sin bibel og kommanderer begejstret: "Følg mig. I Guds Navn!".

Udenfor vil man bemærke, at månen nu er blodrød, at træerne er store og virker sært levende og truende. De mange krager kredser skrigende omkring huset. De sorte fugle virker store og dæmoniske. Der lyder hviskende stemmer. Man kan ikke forstå, hvad de siger, og måske er det i virkeligheden bare vindens susen ... Hvis nu der ikke er stemning for at følge den entusiastiske præst, kan du lade det bjørnelignende væsen angribe huset. Fx. smadre et vindue et sted på husets bagside ...

Lysskæret i skoven

Det viser sig at være Naiane, som er i gang med at ofre forstanderinde Martha Kasselmann fra Mølleedal til Eterne i en lysning ikke langt fra huset. Dette skal ske ved at føre hende gennem Eternes magiske spejl. Lige nu sidder den stakkels Martha Kasselmann dog omtåget bundet til en stol midt i lysningen. En gang i mellem udstøder hun en høj langtrukken umenneskelig jamren. Naiane har gjort et eller andet ved hende, og den stakkels forstanderinde vil aldrig blive sig selv igen.

Bag hende ses det store spejl fra kapellet på Krageflugts loft. I baggrunden aner man også en levende og lidt yngre Alexander Hellbrecht samt hans to døtre, Serena og Felicia. Hvordan de er kommet der og hvorfor ser ud til at være lidt uklart for dem. De virker ikke trygge ved situationen og taler bekymret sammen. Min teori er, at Naiane hentede dem - sandsynligvis ret ubevidst - fra en af de mange alternative virkeligheder/tider, hun har adgang til. Men dette punkt kan nok aldrig helt afklares. I hvert fald er de der.

tre kræfter

Her er finalen nærmest beskrevet som et flydende sammenhængende forløb. Det er svært at vide, hvordan spillpersonerne vil reagere undervejs. Men det er vigtigt at bemærke, at denne beskrivelse skal opfattes nærmest som ingredienser i en ret, som spillerne kan vælge at tage mere eller mindre af. Så når du spiller det, skal du med jævne mellemrum overlade initiativet til spillpersonerne i en slags ping pong. Om nødvendigt ret direkte: "Og hvad gør I så ved det?". På den anden side er der grænser for, hvor længe de kan få lov til at tøve. Her må du prøve at finde en balance.

Finalens hovedpointe er, at der er tre - lige stærke - kræfter på spil:

Fader Gabriel, der efterhånden viser sig - sandsynligvis - faktisk at være ærkeenglen Gabriel. Hans budskab er, at han kan redde dem, hvis de vil tro (rigtigt for alvor) på Gud. Derved vil de kunne fastholde tingene, sådan som de er. De skal blot ned på knæ, bekende deres tro på Herren den almægtige og hengive sig til oprigtig(!) bøn.

Naiane, Alexanders ældste datter og Eternes tjenerinde står for det synspunkt, at de allerede er gået fra forstanden. At det, de tror, er en normal tilværelse, i virkeligheden blot er et tyndt selvbedrag, som hindrer dem i at finde ud af, hvem og hvad de i virkeligheden kunne være. Hvis de slutter sig til hende, vil de med andre ord kunne "realisere sig selv". Argumentationen svækkes en del af, at hun samtidigt virker som om, hun er seriøst sindssyg.

Endelig dukker Zrafer/Erich von Reizicht op. Han er jo ond, men han kan også tilbyde en løsning på spillpersonernes problemer. Hans budskab er, at han kan give dem ubegrænset magt i den verden, de kender og forstår. Grænseløs frihed. De vil aldrig mere behøve at tage hensyn til nogen eller noget. Han vil selvfølgelig aldrig bede dem om deres hjælp direkte, men hans situation er, at han skal have mindst et par af familie-medlemmerne på sin side eller skal have fat i den amulet, der oprindeligt var i Alexanders skrin for at fuldføre sin plan. Og han vil gøre alt for at overbevise dem om at hjælpe sig. Alle mulige overtalelsesargumenter vil kunne tages i brug. Han kan også finde på at tage et gidsel - måske en af Alexanders to andre døtre, Serena eller Felicia - og true med at flå dem levende.

Bemærk at både Fader Gabriel, Naiane og Zrafer/von Reizicht tilsyneladende ved alt, hvad spillpersonerne har foretaget sig undervejs i scenariet. Og hvis det passer ind i deres argumentation, vil de naturligvis bruge denne viden.

øjne af rav

Naiane, som i sin tid ofrede sig selv til Eterne, er udødelig og har alle mulige mærkelige kræfter og ser desuden ganske godt ud. Også selvom, der er noget sært ved hendes øjne: hvis man ser meget godt efter vil man opdage, at de er kugler af rav.

Naiane vil være i stand til at udfordre spillpersonernes nu ret tynde facade af normalitet ved at stikke til deres svagheder og indbyrdes konflikter. Hendes budskab vil være, at de bør hjælpe hende, at deres normalitet og åndssvage småborgerlige tilværelser er fuldstændig latterlige, ligegyldige og desuden hviler på en papirtynd illusion. Hun lægger ud med en velkomsthilsen, der lyder noget i denne retning:

"Jeg er Naiane. Jeg er min gudindes tjenerinde. Jeg kender jer bedre end jer selv. Jeres liv er en tom maskerade. En tåbelig forestilling I opfører til ære for jer selv. Jeres Gud har svigtet jer. Fuldstændigt som I har svigtet ham. I - mine kære brødre og søstre - tror I er så forbandet normale, men hvad er i virkeligheden meningen med jeres usle og tomme liv? Hvem tror I, I kan narre? Slut jer til mig. Kun jeg kan vise jer Gudindens Sandhed!"

"Gudindens Sandhed" er i denne forbindelse, at deres liv bygger på løgne og selvbedrag. Naianes grund til at interessere sig for spillpersonernes skæbne er lidt svær at blive klog på. Måske ønsker hun at samle familien i et slags helligt forbund. Men det spiller sikkert også ind, at de med deres viden - blandt andet ud fra tingene i Krageflugt og i Alexanders skrin - kan udgøre en trussel mod hende (og til dels Eterne), hvis de skulle vælge at slutte sig til Gabriel eller Zrafer/von Reizicht.



og Gud han er så fast en borg

Fader Gabriel, som tager det hele forholdsvis roligt, opfordrer endnu engang spillpersonerne til i stedet at bekende deres tro og bede. "Der ER jo i virkeligheden kun EN Gud!" ...

Du kan lade situationen hvile lidt mellem Naiane - som vil fortsætte sin ofring og forsøge at lokke spillpersonerne over på sin side - og Fader Gabriel, som vil tale med den overbevisning, der kommer af at være sikker på, at man har retten på sin side. Det ville være fedt, hvis spillpersonerne ville give sig til at diskutere med dem.

folkemængden

Ikke så langt væk høres nu stemmer og lyden af temmelig mange tunge fødder. En stor gruppe vredt udseende og bevæbnede, men ellers almindelige nutidsdanskere under ledelse af von Reizicht dukker op. Samtidigt mærker man en iskold vind og en sær fornemmelse, som smagen af syredampe i luften. Kriminalinspektør Erling Hansen, genkender denne gruppes leder (efter den utroværdige fingeraftryksrapport om en meget gammel krigsforbryder) og vil arrestere ham. Hvortil von Reizicht smiler og med en rolig og velovervejet håndbevægelse flår den stakkels mand åben fra halsen til navlen.

Mens blod og ting drypper ned af hans skræddersyede ærmer, ser han derefter roligt på gruppen. Bagved ham virker den sammenstimlede folkemængde som om, den er blevet "slået fra". Med et ensartet og tomt ansigtsudtryk afventer de tilsyneladende nærmere ordrer.

"Hvad er det her for noget hjernetomt idioti?", spørger han. "I virkeligheden ved vi jo alle sammen, at det hele handler om magt. Magt giver frihed til tilfredsstillende drømme og behov. Man kan jo ikke blive ved med at tage hensyn til alle mulige tåbelige idioter, vel? Hvor ville det hele ende?. Og jeg kan give jer større magt, end I nogensinde har drømt om!" En lille pause til at lade den synke ind ... og så fortsætter han: "Tiden er inde. Mennesket har vist, at det tilhører min Herre, og Han er klar til at tage, hvad der rettelig tilkommer ham. Hvis I vil tjene ham, venter der jer hæder og ære og magt og anseelse og frihed - uden ansvar. Uden tåbelige "samvittighedskvaler". Endelig vil I kunne være jer selv og udfolde jer, som I har lyst til. Og som jeres enestående evner retfærdiggør! Fremtiden kan blive jeres! I vil ikke blive spurgt igen. Hvis I afviser dette nye liv, venter kun ligegyldighed og galskab! Men det vil jeg spare jer for. Hvis I afviser mig her og nu, vil jeg nok blive nødt til at lade disse gode mennesker få deres vilje ..."

Fra folkemængden høres nu - først dæmpede, men efterhånden ganske energiske råb: "Brænd heksene!!". Og mens folkemængden således samler sig



spejlet

Hvordan virker Eternes Spejl egentlig, og hvorfor er det overhovedet interessant for Zrafer / von Reizicht?

Spejlet, der stort set er på størrelse med en dør, er dekoreret med sære udskæringer og ser meget gammelt ud. Normalt virker det slet og ret som et spejl, men under indflydelse af underbevidste påvirkninger fra mennesker i nærheden af spejlet, bliver det til en slags dimensionsport, der simpelthen fører til 'andre virkeligheder'.

I praksis har det vist sig, at det altså også omfatter spring i tiden, men det er altså brugerens mere eller mindre underbevidste trang og behov, der bestemmer, hvortil spejlet fører.

For at kunne gå gennem spejlet skal man dog bruge yderligere en ting. Det er lavet sådan, at man skulle være af Alexanders familie for at kunne benytte det. Konkret vil det sige af Alexanders blod. Helt bogstaveligt vil en passende mængde (vel omkr. en lille kopfuld) blod fra en af hans direkte slægtinge kunne aktivere spejlet, så man kan komme igennem. Dette uanset om blodet befinder sig inde i den pågældende eller ej.

En anden mulighed er, at en af Eternes udvalgte kan komme igennem. Hvilket vil sige, at man kan komme gennem spejlet hvis man bærer en af de amuletter, som jeg altså kom i besiddelse af.

Zrafer, der oprindeligt ikke forstod, hvad der skete med Alexander og hvordan han kunne dukke op igen og igen med mange års mellemrum, har efterhånden regnet ud, at Eternes Spejl findes og omtrent, hvad det er i stand til.

Hans eksistensberettigelse er at få Nachtzahr (ondskabens gud) tilbage fra det fangenskab de andre guder har forvist ham til, og han håber, at spejlet vil kunne bruges. - Derfor har hjemsogt den gamle stædige Alexander på plejehjemmet, og derfor holder han Krageflugt under opsig. Da han finder ud af, at Alexander har efterladt sig noget vigtigt i et skrin sætter han også næsten alt ind på at få fat i skrinet. - Han ved nemlig stadig ikke, hvad man skal gøre for at kunne bruge det fordømte spejl.

Det finder han først ud af til sidst, hvis nogen giver ham skrinet.

sammen, kan spillerne overveje situationen. Til sidst vil de gode borgere gøre alvor af dette kampråb, som tilsyneladende omfatter både Fader Gabriel, den gamle Alexander Helbrecht og alle hans tre døtre samt spilpersonerne og mig selv. Jeg gemmer mig så godt jeg kan i de mange skygger.

flammesværdet

Også præsten bliver angrebet, men han viser sig at have et meget effektivt udseende flammesværd og store flotte vinger. En gruppe politifolk i kampuniform og med maskinpistoler dukker langt om længe op. Og der hersker nu total kaos omkring spilpersonerne.

Politifolkene synes at have sluttet sig til Gabriel, mens den frådende folkemængde kæmper for Zrafer/von Reizicht og Naiane på sin side har talløse flokke af meget store halvdemoniske krager. Folk og fugle dør til højre og venstre. Politiet er begyndt at skyde med tåregas. Blod og sårede er overalt. Men de tre sider ser ud til at være lige stærke ...

eternes spejl

Den altid uheldige Alexander bliver alvorligt såret af det uhyggelige og ildelugtende bjørneagtige monster. Sammen med den ene af hans døtre forsøger jeg derfor nu at hjælpe den gamle kriger gennem Eternes Spejl. Det er nemlig gået op for mig, ligesom spilpersonerne sikkert allerede har opdaget det, at der ikke er nogen mulighed for at komme væk fra dette blodbestændede mareridt. Jeg vil opfordre spilpersonerne til at følge mig og efter en kort venten forsvinde gennem spejlet ...

Man kan altså tilsyneladende benytte Eternes Spejl som en udvej. Men så kan man naturligvis ikke vide, hvad der er på den anden side.

valget

Der er altså opstillet fire mulige udveje: Gabriel med Gud og politiet på sin side. Zrafer/von Reizicht med den vrede folkemængde og Ondskabens Gud. Naiane med hendes krager og den stadig bundne forstandsløse forstanderinde. Og endelig er der spejlet, som man åbenbart kan gå igennem. Spilpersonerne ved på dette tidspunkt, at det er Eternes Spejl og, at det besidder sære egenskaber.

Ingen af mulighederne er specielt tillukkende. Men hvis de ikke gør et eller andet, vil de sandsynligvis til sidst dø, der i skoven. Det nemmeste er, hvis de alle foretager samme valg. Gerne efter en ophedet og hektisk diskussion, som Gabriel, Zrafer og Naiane evt. kan blande sig i. Så vil det ende noget i denne retning:

I Herrens navn

Hvis de vælger at tilslutte sig Gabriel og uforbeholdent hengive sig til bøn, vil det efter en periode med blod og vold ende med, at han og politiet vinder slaget. Naiane og hendes søster flygter gennem spejlet. Samtidigt mister månen sin underlige farve, og kragerne bliver atter sig selv ... man kan naturligvis ikke følge efter Naiane, hvis man har underkastet sig Gud Herren og den eksisterende orden. Zrafer/von Reizicht stikker også af og efterlader en temmelig forvirret og stærkt reduceret folkemængde i lysningen.

Mens de sidste betjente tager sig af de forskellige praktiske problemer, vil Gabriel føre spilpersonerne tilbage til Krageflugt, hvor han vil give dem Herrens Velsignelse - og forsvinde. Bortset fra, at ingen nogensinde hører mere til mig, David, Alexander eller Naiane, vil deres tilværelse nu fortsætte fuldstændig uændret.

Nattens Stjerne

Hvis de slutter sig til Zrafer/von Reizicht vil de have spillet ham det afgørende kort i hænde. Han kan ved hjælp af spejlet befri sin onde gud, Nachtzahr (navnet betyder Nattens Stjerne). For at aktivere spejlet skal han bruge enten amuletten eller blod fra en af spilpersonerne (eller Alexander eller en af hans døtre). Det ved han ganske vist ikke, før han får skrinet og ser papirerne i det ...

Men det vil han så gøre: Nogle uforståelige ord i et længst glemt sprog og en håndfuld blod fra en af spilpersonerne (Katarinas virker ikke. Men han kan jo godt prøve alligevel) ... Og alt bliver sort og iskoldt omkring dem. Månen slukkes langsomt, kragerne falder til jorden, og man ser, hvordan selv lyset fra Gabriels flammesværd slukkes og dør ud, mens spejlet eksploderer i et hav af rødglødende ild. Og der er ikke mere.

min gudindes tjener

Hvis de slutter sig til Naiane vil hun simpelthen føre dem gennem Eternes Spejl. Inden vil hun dog fortsat kæmpe videre. Tilsyneladende tvinge begge grupper af angribere i defensiven - og naturligvis befri den stakkels, nu rablende sindssyge forstanderinde Martha Kasselmann, så også hun kan komme med gennem spejlet.

gennem spejlet

Hvis de går gennem spejlet, vil de efter en kort tur gennem noget, der minder om slags kosmisk gang, komme til en verden, der til at begynde med ligner den de kom fra fuldstændigt. Det vil vise sig, at der visse væsentlige forskelle.

Det mest iøjnefaldende vil være, at Helena vil være en mand, som efter sygesikringsbeviset i hans (hendes) tegnebog hedder Jason. Alexander er jo - ganske vist såret - men i live. Det samme er hans døtre. Naiane er stadig Eternes ypperstepræstinde/tjenerinde, men i denne virkelighed har hun haft sine søstre og sin far at støtte sig til, så hun er ikke helt så sær.

Der vil være basis for en hyggesnak hjemme i Krageflugt. Der ses hverken politibiler eller andre spor efter aftenens begivenheder. Efter, at søstre har behandlet farens sår, vil der komme en flaske rødvin på bordet, og man kan snakke tingene igennem stille og roligt.

efterhånden vil det vise sig at:

Peter Hellbrecht er en ret kendt kunstmaler, som desuden skriver bøger om at sejle verden rundt. Han er stadig gift med Elizabeth (sin første kone), og de bor sammen med Nikita i en nedlagt landbrugsejendom et sted ude på landet. Nikita kommer sammen med en russisk avantgarde-kunstner, som ikke taler et ord dansk, og som laver kunstværker med guldfisk i blendere. Nikita elsker ham meget højt. Hun er dog stadig ikke særligt selvsikker og stadig meget selvoptaget.

Katarina er gift med den kendte arkitekt Asmund Ladegaard og har desuden et landsdækkende modelbureau. Parret bor i en smart villa i rigmandskvarteret Hasseris.

Allan er TV-vært på et børneprogram. Han kører i en ny Landcruiser og har af en eller anden grund, som ingen kan huske, været på besøg hos sin bror i Jylland.

Raymond er free lance TV-fotograf og rejser verden rundt, mens han tager billeder af katastrofer og krige. Han bor fast sammen med en kvindelig nærkampsinstruktør fra forsvaret. Hun er en ret pæn og temmelig bestemt dame at dømme efter billedet i hans tegnebog.

Helena/Jason har et lille konsulentfirma, hvor han løser folks computerproblemer. Han bor alene i en checket ejerlejlighed.

David Riis er der umiddelbart ingen, der har hørt om.

Spejlet står stadig i ude i skoven, og man hører fjerne kamplyde fra dets anden side. Måske høres også en gang i mellem Eternes fjerne latter.



I denne version af virkeligheden er det kun den gruppe personer, som er samlet denne nat i huset langt inde i Hammer Bakker, der ved, at det har været anderledes. Hvis der undervejs i spillet har udviklet sig et eller andet specielt eller påfaldende træk hos en af dem eller har været særligt interessante begivenheder, må du meget gerne inddrage dem i den virkelighed, spilpersonerne oplever på denne side af Eternes Spejl ...

Situationen i huset i skoven er tænkt som en slags afrunding, og jeg vil lade "rulleteksterne køre" over den hyggelige kaminild, som jeg (eller en anden) tænder i Krageflugts kamin. Resten kan du forklare som en opsamling. Umiddelbart er der nemlig kun de forandringer, de kan se. Hvis Peter og Katarina fx. vil tage hjem til sig selv opdager de først, at Peters Audi tilsyneladende er blevet til en ikke helt ny VW-van. Peter føler sig knyttet til køretøjet. Hvorfor ved han ikke. Desuden kan han ikke finde hjem. Først må han checke sin egen adresse. Når han kommer frem, kan han godt se, at gården er det sted, han hører til, men han ved ikke helt hvorfor.

Spilpersonerne kan tydeligt huske deres gamle virkelighed. Som på mange måder er mere reel for dem end den virkelighed, de nu befinder sig i. Men efter nogle måneder og en hel del tilpasningsproblemer i stort og småt, vil de på mange måder opdage, at meget er bedre her.

Og nej, man kan ikke smadre Eternes Spejl.

Og ja, der er stadig noget, dér på den anden side.

bøvl og rod

Det er ikke sikkert - måske nærmest usandsynligt - at spilpersonerne kan blive enige om at ville foretage et samlet valg, og tingene kan udvikle sig på mange forskellige måder, som kan være umulige at forudse. Det gør ikke så meget. Hvis de deler sig mellem Gabriel og Zrafer/von Reizicht, vil der opstå en slags skakmat mellem dem, og kampen vil tilsyneladende fortsætte i det uendelige. Nye kræfter vil komme på banen, og du kan antyde, at de måske har udløst begyndelsen til Armageddon. Det store definitive slag om Jordens og Menneskehedens skæbne. Hvis de ikke beslutter noget som helst, vil denne ubeslutsomhed rimeligvis ende med at koste dem livet. Dem der måtte slutte sig til Naiane vil - ligesom dem, der prøver spejlet som en udvej på egen hånd - under alle omstændigheder ende i denne virkelighed.

eftertanker

Nu har du så læst både beretningen og scenariet. Måske er nu en hel del spørgsmål, der trænger sig på, og som du føler behov for at få svar på, inden du synes du er klar til at køre scenariet, eller som dukke op under vejs mens du spiller det. Jeg mener i virkeligheden ikke, at det gør noget. På den anden side har jeg heller ikke noget specielt mod at prøve at besvare dem, så godt jeg nu formår. Dette afsnit er således et forsøg på at besvare nogen af de mere indlysende.

hvorfor den underlige måde at skrive på?

Jeg har efterhånden skrevet en del scenarier af denne type. Store og indviklede med forholdsvis tunge temaer og relativt meget at holde styr på. Det er svært at skrive den slags på en overskuelig og let tilgængelig måde. Resultatet har været at disse scenarier har sat spilledernes tålmodighed, indlæringsevne og arbejdsiver på en ret hård belastning. Da jeg så læste scenariet "Jagten går ind" af Sebastian Flamant, hvor han fremstiller en stor del af forløbet i ren novelleform, tænkte jeg, at jeg måske kunne bruge den ide. Præcist hvad og hvordan vidste jeg ikke, og det fandt jeg i praksis først ud af undervejs i forløbet. Formidlingsteknisk er "Messe for en Galning" altså et eksperiment. Noget helt andet er, at jeg synes at stilen passer godt til scenariet.

Til sammenligning synes jeg, at "Messe for en Galning" virker som om det må væsentlig nemmere at gå til, end dets direkte forgænger "Slavernes Sang" var. Hvis dette indtryk er nogenlunde rigtigt, har forsøget i hvert fald delvist været en succes.

hvad er egentlig meningen?

Jeg kaster mig over alle mulige mærkelige og tunge emner i mine scenarier. Oftest flere ad gangen. Problemet er selvfølgelig, at det kan være svært at se, hvad pointen eller budskabet egentlig er. Et problem, jeg tidligere har løst ved slet og ret at sige: "Det gør altså ikke noget, at man ikke forstår den dybere mening!" Et svar som også hænger sammen med, at jeg selv har svært ved at forklare, hvad disse scenarier sådan inderst inde, eller dybest nede, i virkeligheden går ud på.

I "Messe for en Galning" er der en række emner og pointer som er ret iøjnefaldende, og som jeg da gerne vil prøve at forklare meningen med. Jeg vil dog straks sige, at det ikke er sikkert, at det lykkes, eller at mine bud nødvendigvis er de eneste gældende eller sande forklaringer.

Der er motivet med galskab. Vi finder flere former for galskab. De



sindslidende på Mølledal, der er så "langt ude" i deres sygdom, at de reelt ikke kan forholde sig til den virkelighed, som vi andre befinder os i. Disse mennesker eksisterer. Man møder dem blandt andet på psykiatriske sygehuse og institutioner. Vores - "de normales" - reaktion er angst og usikkerhed. Reaktioner, der som oftest ender i en form fornægtelse. Det er så mærkeligt, at vi ikke kan forholde os til det. - Det har derfor ikke nogen plads i vores virkelighed. Som samfund betragtet, behandler vi dem rent ud sagt af helvede til.

Denne galskab konfronteres så med en relativ normalitet. - Man kan selvfølgelig diskutere helt hvor normale scenariets personer er. Men de befinder sig i hvert fald ved starten et pænt stykke på den "rigtige" side af grænsen. Men, fuldstændig på samme måde, som jeg mener mange mennesker i virkeligheden gør, er de nødt til at lyve for sig selv og ignorere vigtige sider af sig selv eller deres liv for at bevare denne overflade af normalitet. Denne tilstand af selvbedrag og bedøvelse er simpelthen en forudsætning for at vores samfund kan fungere. Men - og dette er en vigtig pointe - det er en løgn, - et selvbedrag, - en form for galskab.

Dette selvbedrag, tingenes eksisterende orden, symboliseres i scenariet af vor gode ven Gabriel. Guds repræsentant. Han tilbyder at ville bevare det eksisterende, mens Naiane står for det direkte modsatte synspunkt. Begge de løsninger de to tilbyder karaktererne er i og for sig rimelige nok. - Men så er der jo ondskaben. Zrafer / von Reizicht er ikke bare ment som et tilfældigt gyserelement, som er med for at gøre handlingen spændende. Jeg mener nemlig at mennesket, du og jeg, vores naboer og alle de andre, har en næsten ubegrænset kapacitet for ondskab. Evnen og viljen til at skade vores medskabninger fysisk eller psykisk. Vi går ganske vist ikke rundt og piner hinanden til daglig, men sandheden ser ud til at være, at der kun skal meget få og ganske overfladiske undskyldninger til. Der er eksempler nok. Et af de mest besynderlige og iøjnefaldende er netop hekseprocesserne. De står som et glimrende eksempel på, hvad vi kan udrette, hvis undskyldningen er god nok.

Oftene var først og fremmest kvinder, som på en eller anden måde var afvigende og medlemmerne af den meget lille gruppe modige mennesker, som vovede at protestere mod grusomhederne. Dette vanvid ramte hele Europa. - Også Danmark - og det skete i Guds navn. I dag prøver mange eksperter at forklare de psykologiske mekanismer bag, og disse forklaringsforsøg er da ikke uinteressante. - Men hvis man ser de i sammenhæng med resten af menneskehedens historie, kan jeg personligt ikke se andet end, at en meget væsentlig del af forklaringen er, at mennesket simpelthen er ondt. Det er en vigtig pointe. Ikke fordi jeg går ind for ondskab. - Men fordi jeg mener at selverkendelse er en forudsætning for udvikling. Heksejagtens frådende vanvid

er slet ikke SÅ langt væk fra dagens Danmark, som man måske går og tror.

hvorfor er virkeligheden på denne side af Eternes Spejl ikke bedre?

Vi ved jo alle sammen godt, at der i virkeligheden kun findes en virkelighed. Det er den lidt kedelige med Poul Nyrup, Lykkehullet og Århusianske buschauffører. Men mens der altså kun findes en virkelighed, er der mange forskellige måder at opleve den på. For rollespillere, der har deres daglige gang i de mærkeligste verdener, virker disse tanker måske lidt banale, men for det store flertal af mennesker, er virkeligheden et fast og uforanderligt fænomen, som man kun har en meget begrænset indflydelse på. Også mange rollespillere vil opleve det på den måde, når først de bliver ældre. Men sandheden er altså, at vi selv, gennem den måde vi betragter vores omverden, har meget stor indflydelse på vores virkelighed. Vi kan så at sige skabe den selv, vi kan frigøre os, og erkende valgmuligheder og træffe valg, som mange mennesker ikke ser. - Pointen med Eternes Spejl er på mange måder den samme som i "The Truman Show" eller "The Matrix". Pointen er ikke at virkeligheden på denne side af spejlet skal være så meget bedre end den karaktererne kom fra. - Men at den overhovedet er der og at den er anderledes.

diverse

flere af Møllledals beboere:

Frede Alberg

62 år gammel, fhv skolelærer, Høj tynd, omkring tres, meget energisk. I perioder. En blanding af uovervindelig rastløshed og et mistilpasset gebis betyder, at hans underkæbe hele tiden er i bevægelse. Han siger ikke så meget men bruger en del tid på at vandre langsomt rundt på gangene, og ind i de lejligheder der måtte være uaflåste. - Hvis der er nogen i lejligheden, beskylder ham dem for at have taget hans ting og truer med at melde vedkommende til politiet, inden han forlader



dem igen.

Under de måltider og de fleste fællesaktiviteter følger han intenst med i begivenhedernes gang, og man må forestille sig, at han tænker over det, han ser. Hvad ved ingen. - For udover at true med politiet siger han aldrig noget.

Hvis vores familiemedlemmer skulle finde på at spørge ham om noget, vil han se længe, tavst og lidt skævt på dem, mens hans underkæbe bevæger sig.

Lene Jensen

En stor dame. 59 år gammel tidligere, landbo-kone.

Sjovt nok er ikke alt hendes tøj lige så stort som hendes. Dette skyldes, at Mølledals nye og dyre vaskeri, som beboerne i øvrigt naturligvis selv betaler for, ikke kan finde ud af, hvilket tøj, der tilhører hvem. Hvis Lene synes det er pænt, tager hun det på. Hun har også et forhold til hatte. Ofte ses hun med en slags pelshue med et enkelt farvestrålende bånd. Også indendørs. Også hun er en betragter. Hun hilser dog, og vil sige ting. Samtidigt med at hun ser tilsyneladende vredt direkte på folk: "*De ødelægger det hele med deres store sværd og deres komfurer. - Det er snart ikke til at være her, og hvordan skal det ende, hvis de går rundt og hugger hovedet af os alle sammen. Ligesom Johannes* med et stort sværd, men her er der ingen der danser. Og jeg kan ikke lave mad selv. - I gamle dage var jeg god til at lave mad. - Julemad med flæskesteg. Så puttede vi hovedet i en gryde og lavede sylte. Ikke noget med at lade det ligge og rode midt i det hele.*" Det er naturligvis det dramatiske mord, der spøger i Lene Jensens forvirrede bevidsthed. Men derudover er det hendes evne til at blande alt muligt fuldstændig totalt sammen, kombineret med mange bibelhenvisninger der er den mest påfaldende egenskab ved en samtale med hende.

*Johannes = formodentlig Johannes Døberen, hvis afhuggede hovede Salome fik af Herodes til gengæld for at danse for ham.

Aage Hartmann

Lille og meget rund. 71 år gammel, tidligere købmand.

Træsko, lærredsbukser og en fornuftig sweater. - Også indendørs og uanset vejret. Meget jysk. Meget stille. Sidder oftest i en stol, og stirrer stille på et punkt på gulvet foran sig. Ser ikke direkte på folk. Venter på at dø, og er tilsyneladende for længst holdt op med at interessere sig for noget som helst. Ser ikke fjernsyn eller snakker med de andre. Han får dog lov til at gå i byen på egen hånd, så hvad der egentlig sådan rigtigt er galt med ham, kan være svært at se.

Marie Eriksen

Indsunken, er 69, men virker ældre, kedelig klædt. Hjemmesko og for store uldne sokker. Sidder ofte i en stol på en af gangene. Siger intet. Hvis man spørger hende om noget, vil hun reagere meget stille, forsigtigt og tilbageholdende. Men det hun siger virker egentlig ganske normalt. - Bortset fra, at hun efter et par ord begynder at tale langsommere og langsommere indtil hun går fuldstændigt i stå midt i sin anden sætning. Så må man begynde forfra, for hun kan ikke huske at have sagt noget eller hvad hun er blevet spurgt om.

Morten Rask Nielsen

Lidt over middelhøjde, ret solidt bygget. Den yngste af Mølledals beboere. Forlader aldrig sin lejlighed. Men står til gengæld ofte i døren og kigger ud. - Hvilket forårsager en del opstandelse. Han er nemlig som regel iført enten undertrøje, underbukser eller ingen af delene. Der synes ikke at være nogen måde, at kontakte ham på.

Signe Nørgaard

Middelhøj, tynd og skarp at se til. 69 år gammel. Bruger meget af sin tid foran fjernsynet. Men rejser sig et par gange, går ned til sig selv, kommer igen efter fire fem minutter. Gentager rutinen. Rejser sig pludselig og udbryder en lang klagende lyd: "Ååhhhhhhhhjesuuu!" og begiver sig nu ud på en længere og relativt rask vandring i gangene, mens hun skiftevis mumler stille og taler højt men svært forståeligt med Jesus. Eller med sig selv om Jesus. - Under alle omstændigheder kommer der ikke det store ud af det, og efter nogen tid falder hun som regel til ro. - Eller bliver opsamlet af et personalemenneske.

personalet

Mølledals personale udgøres hovedsageligt af en række forholdsvis små tætte og halvkraftige kvinder. De er alle meget venlige på en lidt upersonlig måde, og er fuldstændig blottet for fantasi. Jeg tror simpelthen, at denne mangel på fantasi er en forudsætning for at kunne holde ud at arbejde sådan et sted. Hvis de kunne sætte sig ind i beboernes oplevelse af hjemmet og verdenen, ville de nok ikke holde ret længe i jobbet. Der synes faktisk også at være en del, der ikke holder så længe. -

Når du skal spille et personalemenneske må du forestille dig en mellemting mellem den klassiske sygeplejeske: "hvordan har vi det i dag?" og et kaffedrikkende og bingospillende rumvæsen, hvis sande sjæl stadig er i sikkerhed på Lykkehjulsplaneten. Forstå mig ret, de gør et utroligt stort arbejde med en meget vanskelig gruppe mennesker. - Men det forbliver en hopla-nålsindsats i noget, der mest minder om helvede selv.

familiehemmeligheden

Ved scenariets start er der ingen af personerne der ved noget præcist om, hvordan de er i familie med Alexander. Det er ikke noget, man har snakket meget om i familien, og det eneste, de rigtigt ved, er at de er opgivet som nærmest nulevende slægtninge. Og alle tror, at der er tale om en relativt fjern onkel. Begge Raymond og Helenas forældre er ganske vist i live, men bor i Australien. De kan selvfølgelig kontaktes. Men vil påstå, at de ikke rigtigt husker, hvordan det hang sammen med Alexander.

En nærmere efterforskning vil i midlertid afsløre, at han faktisk både er far til Peter og Allans bedstefar og til Raymond og Helenas mor. Det viser sig også, at der er noget ulogisk omkring den alder han måtte have haft da disse møder fandt sted. Men de pågældende kvinder har vidst, at han var i fare, selvom de næppe har været klar over hvordan eller hvorfor, og har beskyttet hans hemmelighed. Kirkebøger døbs- og bryllupsattester vil dog afsløre sandheden.

Se skema.

mytologien

Det hele tager udgangspunkt i det sjældne og hemmelighedsfulde værk: Drømmemageren. Her berettes om en omrejsende digter, musiker og vismand, der skulle have levet i slutningen af 900-tallets Europa. Bogen fortæller dels om Drømmemageren selv og hans bedrifter, men indeholder også gengivelser af hans fortællinger, der især synes at have handlet om, det, bogen betegner som "De oprindelige guder".

Ifølge disse ret ukendte fortællinger indgik en gruppe af disse guder i sin tid en pagt med Jahve, hvorefter Han skulle få de europæiske og centraleuropæiske områder mod til gengæld at lade dem selv og deres tilhængere overleve og være i fred. På denne måde håbede de at sikre deres overlevelse. Ifølge Drømmemageren føler disse Guder sig snydt og benytter forskellige lejligheder og metoder til at tage kampen op især i perioder med grundlæggende kosmisk ustabilitet eksempelvis omkring årtusindskiftet.

Blandt de mest aktive af dem er desværre dæmonen Zrafer og hans herre den meget meget onde gud Nachtzar. Nachtzar om hvem det fortælles, at guderne fandt ham så ond, at de måtte beskytte sig selv og verden mod ham, og derfor lod ham indespærre et sted på himlen, hvor han om natten kan ses som en stjerne. (Nachtzar betyder noget i retning af Nattens Stjerne)

De bekæmpes til gengæld både af de andre gamle guder og Jahve og

Lucifer. Eterne som blandt andet betragtes som gudinde for galskab, fantasi og katastrofer, er en af de stærke kræfter i denne kamp. Desværre er hun meget svær at gennemskue og ingen af de andre gamle guder ønsker at arbejde sammen med hende. Ifølge legenderne var det blandt andet hende, der fik ideen til mennesket i sin tid, og hende der fik sluppet tiden løs i universet. - Hun er med andre ord FOR uberegnelig.

Zrafers og Nachtzars aktiviteter ovevåges nøje på højeste plan i både Himmelen og Helvedet, hvorimod Eterne i vid udstrækning overses.

andre personer og steder

anne lise ranum petersen

En tilfældig ung social og sundhedshjælper, der brutalt myrdes af Zrafer / von Reizicht.

axel pederstrup

59 år gammel, skolelærer og ret flink formand for lokalhistorisk forening i Vodskov lige nord for Hammer Bakker. - Han kender historien om Krageflugt, hvor to af Alexanders døtre blev brændt som hekse i 1555.

david riis

David Riis var en kendt person i det Århusianske rollespilmiljø. Indtil han ved et uheld kom til at starte et gammelt hedensk ritual under en rollespils-aften med nogen venner. David blev angrebet af en stor flok rotter og bidt ihjel. Men han havde fået påkaldt sig Zrafer / Von Reizichts opmærksomhed, og David får et tilbud, han ikke kan sige nej til. Han bliver tilbudt evigt liv mod til gengæld at tjene Zrafer og dennes gud Nachtzar. David siger ja. Denne historie berettes i scenariet "Slavernes Sang".

David ER altså faktisk død, da han begynder at sende mig sine mystiske e-mails. Han er ikke tilfreds med situationen, som for hans vedkomende består i, at han nu har holdt "Krageflugt" under observation i flere måneder. Personligt tror jeg, at hans henvendelse simpelthen skyldtes kedsomhed.

Davis er temmelig pæn, slank og velklædt. - Checket fyr. Nu er han jø død, og det har fået ham til at se ud som om han har været temmelig syg, mangler søvn og/eller at han lige har tabt 10 kg.

Eftersom han er død er han næsten umulig at slå (yderligere) i hjel, og han er desuden hurtigere og stærkere end de fleste.

erling hansen, kriminalinspektør

Den politimand, der leder efterforskningen. Han har ikke noget særligt forhold til Raymond, - Hverken for eller i mod, men opfatter ham simpelthen som en kollega, og vil - inden for rimelighedens grænser - ikke have noget i mod at gøre ham visse tjenester.

frederik frobel christiansen

Den ansvarlige psykiater på Mølledal. Han har derudover en privat praksis og er 1. reservelæge på en afdeling på Ålborg psykiatriske sygehus. I øjeblikket er han dog sygemeldt på grund af stress, og det er meget svært at få fat i ham. - Skulde det lykkes, kan han fortælle, at Alexander Hellbrecht led af tvangstanker. Han troede at han blev forfulgt af en meget ond dæmon.

krageflugt

Huset I Hammer Bakker. Tilhører Alexander Hellbrecht.

ladegaard og holmboe

Halvkendt dansk arkitektfirma, der ledes af Asmund Ladegaard og Frederik Holmboe. - Peter og Katarina arbejder begge i dette firma. Der er 15 ansatte.

martha kasselmann

Forstanderinden på Mølledal

michael erik næsby

Sammen med David Riis dette scenarier forfatter. Jeg er ca 2 meter høj og vejer omkr 120 kg. Og det er således mig, som den gamle Maren Østergaard har opfattet som en kæmpe. Derudover plejer jeg at sige, at jeg er Danmaks ældste nulevende scenarieforfatter. Det dækker over at jeg efterhånden er blevet 40 år gammel, resterne af mit hår er kortklippet og måske nok mere gråt end ikke.

Jeg virker ret venlig, men holder dog en vis distance.

Bortset fra rollespillet underviser jeg i edb-verdenen mere kreative discipliner og det alle steds nærværende internet.

Jeg kan vist godt virke en smule nørdet. I denne forbindelse, kan man vel tilføje, at det eneste der er større end min fantasi er min nysgerrighed. - Eller omvendt.

mølledal

Plejehjemmet er opført en gang midt i 80'erne midt på en mark udenfor en ret lille nordjysk provinsby. Byen er siden vokset, men området omkring Mølledal er stadig præget af en atmosfære af pløjemark.

naiane hellbrecht

Alexander Hellbrechts ældste datter. Var med da han sammen med hendes to søstre flygtede fra hekseforfølgelserne i Maschwald i Schweiz. De flygtede til en hytte langt ude i en skov i Jylland. Sikre på, at der ville de ikke blive fundet. Men i 1555 blev de alligevel opsporet af en gruppe omrejsende heksejægere (under ledelse af den daværende Zrafer). I den efterfølgende kamp bliver Alexander såret, og Naiane, den ældste beslutter, at foretage en desperat handling: Hun ofrer sig selv til gudinden Eterne. - Til gengæld modtager hun Eterne Spejl, som tillader hendes far at flygte, og hun bliver en slags ypperstepræstinde/tjener for Eterne. Hun er nu udødelig, meget magtfuld og rablende gal. Hendes form for galskab er dog meget speciel. I stedet for at have syner og tvangstanker m.v. som ingen andre oplever, er det verdenen omkring hende, der ændrer sig. Hvis hun tror hun er død, kommer hun til at ligne et lig. Og så videre.

Samtidigt kan man konstatere, at spilpersonerne påvirkes, hver gang hun bruger sine evner. - I hvert fald dem, der er direkte i familie med hende (eller rettere Alexander)... De er hende, der på en eller anden måde er årsag til deres uforklarlige oplevelser.

thorvald hanbjerg

Advokat for Mølledal. Høj tynd, midt i 50'erne og knastør.

zrafer / erich von reizicht

Zrafer er Nachtzahr's øverste marskal. - En stærk dæmon, der tjener ondskabens gud, og har gjort det siden tidernes morgen. Af en eller anden grund har Zrafer brug for en menneskelig vært. Værten får til gengæld særlige kræfter og bliver stort set - men ikke helt - udødelig. Gennem årtusinderne har Zrafer benyttet mange forskellige værter og har opsamlet disses viden og erfaring. Dæmonen får sin energi, sit liv, ved at forvolde andre smerte, og kan desuden bogstaveligt talt suge livskraft ud af folk.

Erich von Reizicht (født 1909 i Lichtenstein) er Zrafers nuværende vært. Han er tidligere officer i SS, hvor han blandt andet deltog særdeles aktivt i den forskning i forskellige okkulte fænomener, som optog dele af den Nazistiske ledelse så brændende. Det var under dette forskningsarbejde, at han i 1943 i et eller andet hemmelighedsfuldt central-europæisk kloster kom på sporet af det ritual, som forenede ham med Zrafer. Siden er han stort set ikke blevet synligt ældre.

Von Reizicht er eftersøgt for en massakre på en gruppe jødiske lærde i en synagoge i Østrig, og har været arresteret en enkelt gang siden. Interpol har et foto af ham fra '51, hvor han blev fanget - og senere undslap - et ikke nærmere



angivet sted i Rusland.

Han er høj, rank og virker veltrænet. Han har skarpe markerede træk, er lyshåret og har klare blå øjne. Hans tøj er sort, skræddersyet og stilfuldt. Han fremtræder for det meste smilende og meget venlig. - Også når han udøver sine ret hyppige voldshandlinger.

Zrafer / Erich von Reizicht har mange jern i ilden over det meste af verden, og han benytter sig derfor af et utal af hjælpere, slaver og tjenere. En af disse er David Riis. Bag sig har han også en hemmelighedsfuld organisation, De Netratiske Brødre, som vi nu ikke ser noget til i dette scenarie, men som blandt andet betyder, at han har meget betragtelige økonomiske ressourcer i ryggen.

ålborg

Stor nordjysk provinsby med ca. 250.000 indbyggere, universitet, stort bibliotek, sygehuse, mange værsthuse og kirker, adskillige præster samt et fodboldhold.

bilagsoversigt

Bilagene har to funktioner. Dels indeholder nogen af dem oplysninger spillerne og deres personer har brug for. Dels er de også med for "deres egen skyld". Det vil sige, at nogen af dem alene har den funktion, at de giver mig som forfatter mulighed for at "tale" direkte til spillerne.

Politiets foreløbige rapport fra Mølledal

Bemærk at Erling Hansen ikke er specielt god til at formulere sig, og heller ikke er nogen ørn på en skrivemaskine.

Grundplan over Mølledal

grundplan over Krageflugt

Kort over Ålborg og omegn

Bemærk at kortet ikke er helt up to date. Det er mest medtaget for at give en fornemmelse af, hvordan de forskellige steder ligger i forhold til hinanden.

Politiets foreløbige rapport fra Krageflugt

Skrifter og mærkelige ting fra Krageflugt

Om Christian IV og heksejagten (Fra DR's Website)

Brev fra Johannes Junius til sin datter. Han var oprindeligt borgmester i Bamberg, hvori biskoppen Johan Georg II i denne periode var ansvarlig for, at mere end 600 mennesker mistede livet i hekse-sager. - Johannes' forbrydelse bestod i at han havde kritiseret disse processer, hvorefter han blev arresteret og altså senere dømt for hekseri.

Naiana har fundet brevet i en eller anden bog og har gemt en kopi. (fra Guddommelig Magi af André og Lynette Singer (DR's forlag))

Folder fra lokalhistorisk museum i Vodskov

(udleveres på Fastaval)

En gammel håndbog for Heksejægere

Maleus Malificarum. Bogen er fra 1486 og Naianes version er på latin, men værket berømt og berygtet. Den handler om hekse, hvorfor de bør bekæmpes og hvordan de kan fanges identificeres og henrettes.

Skriften på væggen fra Krageflugt

Uddrag

Det er Naiana, der har skrevet teksten og hun er jo altså i virkeligheden sindssyg. Det er derfor ikke nemt at vide, hvad hun mener, - men "Hekate" er den græske Gudinde for mareridt og hekseri og al den slags. Tallet "XXI" står for "Verdenen" eller "Universet" i forbindelse med Tarotkortene. "Høstmanden" er den traditionelle betegnelse for Døden. "Nattens Stjerne" er en oversættelse af Navnet på Zrafer / von Reizichts onde gud. Dette er kun et lille uddrag af teksten på væggene i Krageflugt. - Men stilen er den samme overalt.

En drøm

(udleveres på Fastaval)

Alexanders noter fra skrinet

Familiehemmeligheden

Oversigt over Personernes reelle slægtskab med Alexander. - I starten tror de blot, at han er en relativ fjern onkel. Det eneste, de ved, er at de står opgivet som nærmeste familie i Mølledals papirer. Det er kun hvis de undersøger sagen i detaljer, gennem kirkebøger, gamle dåbsattester og bryllupsattester, at sagens rette sammenhæng vil gå op for dem. Raymond og Helenas forældre er i live men bor i Australien. De vil selvfølgelig kunne kontaktes. Men moderen (Hanne Hellbrecht) ved intet, udover at Alexander forsvandt før hun blev født.

personerne

spillederens bemærkninger

Udover de efterfølgende korte beskrivelser, der nærmest er en slags huskelister, går jeg selvfølgelig også ud fra, at du læser selve karakterarkene. De er skrevet som en indre monolog, hvor spilpersonen taler direkte til sig selv, og er derfor hæmingsløst ærlige og stærkt subjektive. Men ikke nødvendigvis udtryk for den objektive sandhed...

Peter Hellbrecht,

42 år, arkitekt og kunstinteresseret, **kort sagt:**

Gift med Katarina, Far til Nikita.

Arkitekt, ansat i arkitektfirmaet Ladegaard og Holmboe, Familiefar, forholdsvis dygtig, forholdsvis succesrig, godt ry. Hus og hobby (maler billeder, der er pæne, men som han godt selv kan se mangler noget!)

Forholdsvis flink, vellidt

Formand for den lokale husejerforening.

Audi A4 Grå.

Bor sammen med Katarina og Nikita i en relativt pæn, forholdsvis velholdt villa, i en forstad til Ålborg.

Ønsker, at han havde vinger, kunne udfolde sig, være hamrende kreativ, at hans kone var sødere, at hans opgaver var mere interessante, at han var Indiana Jones, Sturvildtjæger, opdagelsesrejsende. At han var kunstner, at han forstod sin kone, at han var ligesom sin lillebror, at han kunne gi' sin chef fingeren. Misunder sin bror Allan, fordi Allan kan alt det han ikke selv kan, og mener desuden, at Allan "huggede" hans første kone.

Er bange for Nikita, bange for Katarina (hans nuværende kone) og hans chef den kendte succes-arkitekt Asmund Ladegaard. (fra Ladegaard og Holmboe, der blandt andet er kendt for at have lavet lamperne til Operahuset i Sidney og ØK's nu forladte nye hovedkvarter på Holmen)

(Yndlingsprogrammer: Robinson og Jagten på ørkenguldet.)

Peter tror på Gud, men ikke specielt meget.

Lige nu afventer han resultatet af en betydningsfuld konkurrence om et dansk kulturhus i Paris, hvis han får den hjem til firmaet, vil det kunne være

afgørende for hans fremtidige karriere. Gennem en forretningsforbindelse i firmaet har han hørt rygter om sin fætter den tilsyneladende selvsikre og ufejlbarlige politimand Raymond, der synes at komme til fester af en type, der ikke er forenelige med jobbet som politimand. Peter er utryg ved Helena, som virker dominerende og som ikke forstår sine medmennesker særlig godt.

Peter kalder Raymond sin grandfætter, selvom familieskabets nøjagtige natur er lidt uklart.

Peter er desuden stærkt konfliktsky.

Katarina Hellbrecht, 33 år

Kort sagt:

Gift med Peter Hellbrecht, stedmoder til Nikita

Sekretær hos Peters Arkitektfirma Ladegaard & Holmboe.

Kvinde med stort K. Dygtig og effektiv

En kvinde med mål i tilværelsen, ben i næsen og vilde hemmelige drømme.

Toyota Corolla

Bor sammen med Peter og Nikita i en relativt pæn, forholdsvis velholdt villa i en forstad til Ålborg.

Katarina tror ikke på Gud

Har været gift med Peter i 3 år. Og hun har haft store planer for sin mand. I øjeblikket synes hun dog at planerne, er gået lidt i fisk, og hun ser sig om efter nye muligheder. For hende handler livet om magt og tilfredsstillelse. - Men hun føler afmagt og frustration. - Hun er en meget dygtig og effektiv sekretær i Peters firma. Hun udvalgte Peter som den mest sandsynlige succes kandidat. og pulveriserede hans i forvejen ret ubestemmelige moralbegreber. På denne måde blev hun den direkte årsag til Peters skilsmisse.

Effektiv, manipulerende og selvcentreret. Elsker dog Peter meget højt.

Katarina bruger sine medmennesker til at opnå personlig tilfredsstillelse, det gælder både seksuelt men hun har også drømme om at tilhøre samfundets elite, de kendte, inderkredsen. Har for nylig mødt reklamedirektør Bo Velmer, som vil kunne hjælpe hende med at realisere disse drømme. Katarina har nærmest ondt af Peter, men det er vigtigt at bemærke, at jo mere ondt af ham hun får og jo mere hjælpeløs han virker, desto mere elsker hun ham faktisk. Katarina betragter både Nikita og Allan som forkælede møgunger. Har været i seng med Raymond, og opfatter Helena som sin naturlige modstander. - En følelse, hun er sikker på er gensidig.

Nikita Hellbrecht, 18 år

kort sagt:

Datter af Peter Hellbrecht og dennes første kone Elizabeth, gymnasie-elev,

sortsynet, gotisk og lettere samfundsfjendsk

Gymnasiet er LAMT. Forældrene er er LAMME.

Piercing i underlæben.

Bor sammen med Peter og Katarina i en relativt pæn, forholdsvis velholdt villa, i en forstad til Ålborg.

Læser poesi på engelsk, blandt andet Blake. Lidt pop-Nietche, Umberto Echo.

Spiller Vampire.

Søger et ståsted som er definitivt, krystalklart og så lang væk fra idioterne som muligt. Hendes søgen er lidt panikagtig.

Problemet er lidt, at hun i virkeligheden ikke føler hun kan leve op til sit eget billede af sig selv. Dette får hende til at anstrenge sig endnu mere og at være endnu mere kringlet. Hun har ikke anorexi, men er på kanten. Og ikke bare på madområdet. - Nikita lider simpelthen af en slags selvremkaldt livslede.

Hendes kæreste eje er perserkatten Nikodemus.

Nikita tror ikke på Gud, men vil meget gerne tro på noget overnaturligt og mystisk. Det er dog meget svært for hende.

Nikita kræver anderkendelse fra sin far, men bliver rasende på ham, hvis han blander sig. Hun ønsker forståelse men opfører sig uforståeligt. Selv blandt sine jævnaldrende venner og veninder føler hun sig fremmed. Hun hader selvfølgelig sin stedmoder og hun synes Allan er en tåbe. Helena derimod beundrer hun. Hun føler at Helena er selvsikker og på mange måder minder hende om hende selv, og som den eneste har Helena fatisk lyttet til hendes problemer. Raymond vækker også visse følelser i den unge pige. Dels står han med sin selvsikre fremtoning og sit job som politimand for mange af de værdier, hun ikke går ind for, dels er han "En rigtig mand", som hun ikke kan undgå at føle sig tiltrukket af.

Allan Hellbrecht,

34 år, musiker, skuespiller og børnehavepædagog

kort sagt:

Bror til Peter Hellbrecht, bor alene, kommer sammen med den 28-årige Marianne.

arbejder i Børnehaven Troldeskoven.

Allan har to børn Sune på 8 år og Lena på 6 med hhv folkeskoleræreren Vibeke Hornslet, som er 31 og skuespillerinden (og servitricen) Malena Grønnelykke (29)..... Men han har ikke noget godt forhold til mødrene og

næsten intet forhold til børnene.

Spiller revy og teater på professionelt plan. Hans band Heartless er på vej til en pladekontrakt.

Bor i en rodet og underlig men ganske rummelig lejlighed midt i Ålborg.

Allan er den fødte entertainer. Han elsker at underholde og er god til det. Problemet er, at han ikke kan leve med andres (eller sine egne) krav og forventninger. Hvis han føler, at hans frihed er truet går han i panik, og han har allerede ødelagt en potentiel pladekontrakt ved at stikke af i sidste øjeblik, og lade resten af bandet stå med skægget i postkassen. Nu er han med i et andet band, som har arbejdet hårdt og længe for at opnå succes, og som står i den samme situation. Igen overvejer Allan at stikke af for at undgå, folks krav og forventninger. På samme måder reagerer han overfor kvinder. De tiltrækkes af hans charmerende udstråling, men begynder hurtigt at stille krav og forvente tættere, fastere og mere "meningsfyldte" forhold. Det er på dette tidspunkt i forløbet, Allan plejer at flytte ind i Peters og Katarinas gæsteværelse.

Allan misunder Peter, fordi han er "solid" og har jordforbindelse, han er nærmest bange for Katarina, men kan godt lide Nikita, som han synes ligner ham selv. Hun er jo også usikker og forvirret. Allans logik siger ham, at Raymond egentlig er god nok, flink fyr, ganske morsom og alt det der. I virkeligheden irriterer det ham dog, at Raymond synes at stjæle folks (især kvinders) opmærksomhed fra ham selv ved sin blotte tilstedeværelse. Disse situationer kan ende i en fjollet konkurrence om opmærksomhed. I mange år har Allan været seriøst tiltrukket af Helena. Hun er ikke som andre kvinder og lader sig ikke blænde af hans "opræden". Han er sikker på, at hun ved, hvad der skjuler sig bag hans klovnelemaske.

Allan har to børn Sune på 8 år og Lena på 6 med hhv folkeskoleræreren Vibeke Hornslet, som er 31 og skuespillerinden (og servitricen) Malena Grønnelykke (29)..... Men han har ikke noget godt forhold til mødrene og næsten intet forhold til børnene.

Raymond Højlund,

32 år, Kriminalinspektør ved Ålborg Politi

kort sagt:

Bror til Helena Højlund, Fætter til Peter og Allan, har flere gange været i seng med Katarina, Peters kone.

Stærk, smart, urokkelig. Lynkariere efter at have opklaret et par meget vanskelige sager. Kendt som den mand i korpset, der har mest styr på byens



kriminelle miljø.

Bor i en omhyggeligt og checket indrettet ungkarlejlighed i Ålborgs udkant. Han er også kendt som en intelligent og dreven politimand, som ingen kan sætte en finger på, også selvom de resultater han opnår, - og især den måde han opnår dem på - en gang i mellem er en smule ukonventionel. Mange af hans underordnede kolleger ser op til ham. Han har et par meget gode venner i korpset, men mange er misundelig og en smule mistænkelige over hans succes. Han arbejder også for en stor Ålborgensisk bagmand, som han blandt andet hjælper med at holde styr på sine konkurrenter.

Selvom det på overfladen ser ud til, at Raymond er en meget stærk og usårlig karakter, bygger det hele på et selvbedrag. En form for kokainforstærket storhedsvanvid, der betyder, at han tror han kan slippe afsted med næsten alt. Undervejs i scenariet vil han opdage, at dette ikke holder, og at hans verden stort set er ved at falde sammen under ham. (Ligesom hans kilde til kokain vil blive lukket!)

Raymond synes Peter er kedelig, mens Katarina er sexet og ganske tiltrækkende, selvom han er glad for at det ikke er HAM der er gift med hende. Selvom han flere gange har været i seng med hende, synes han nemlig at hun er en kold og beregnende fisk. Raymond finder Allan ganske charmerende og sjov, men lidt usikker på sig selv, og en gang i mellem "lidt FOR meget"...

Udover den Ålborgensiske bagmand "Store Kaj" er Helena det eneste menneske Raymond er bange for. Hun er hans storesøster og har altid kunnet styre sin lillebror. - Efterhånden som Raymond er blevet ældre er det blevet nødvendigt for ham at gøre op med denne styring, og nu vil han ikke lade hende bestemme NOGET SOM HELST. - Hvilket måske strengt taget er en lidt krampagtig overreaktion, og det resulterer i, at de hele tiden kommer op og skændes.

Raymond tror - naturligvis - ikke på Gud eller noget andet af den slags pjat.

Helena Højlund,

35 år, edb-ekspert, projektleder i TeleDanmark

kort sagt:

Storesøster til Raymond, kusine til Peter og Allan. Har en mands psyke, interesserer sig seksuelt for kvinder og handler og tænker i det hele taget som en mand.

Har en bachelorgrad i fransk og datalogi, hun ved alting.

Bor i en stilren, superchecket lejlighed hvor næsten alt er holdt i lysegråt og hvidt, med enkelte marineblå eller sorte kontraster. (Bang og Olufsen designermøbler osv)

Helena har en fremragende uddannelse bag sig, hun har et ganske velbetalt job, og så er hun køn om end på en lidt hård måde. Hun er projektleder i TeleDanmark, hvor hun leder en afdeling, der tager sig af år 2000- problemer. Hendes medarbejdere hader hende, og udspreder ondsindet sladder om hende, men hun er ret ligeglad. Hun gør hvad hun må gøre.

Helena har meget høje tanker om sig selv, og stiller store krav til sin omverden, hvilket IKKE gør hende specielt populær. Hun prøver redde sin lillebror fra sig selv, men det resulterer bare i at de kommer op at skændes. Helena er en smule betaget af den sexede og manipulerende Katarina og holder meget af den unge Nikita. Hendes forhold til mænd generelt præges af, at hun er lesbisk. Hun udsender forvirrende signaler til dem, og reagerer ikke som forventet på deres maskuline forestillinger og attituder.

Helena tror ikke på den bibelske gud. men vil ikke afvise, at der findes en eller flere guder - Ikke fordi hun tror, at det gør der, men fordi hun ikke finder, at det er bevist, at der ikke eksisterer guder.

generelt

Det vil fremgå, at der er lidt forskellige opfattelser, af hvordan Peter og hans første kone, Elizabeth gik fra hinanden. Peter mener, at det var Allan, der tog hende fra ham. Allan mener, at Elizabeth forlod Peter, fordi Peter allerede den gang havde en affære med Katarina. Katarina mener at hun kørte Elizabeth ud på et sidespor, ved at vise Peter, at hun var mere interessant end Elizabeth. I virkeligheden er det Allan, der har mest ret, men det fortrænger Peter behændigt.

Der er ingen af dem, der helt nøjagtigt ved, hvordan de er i familie med Alexander. Men de mener, at han er en slags onkel.

Rygterne om gamle Alexander har alle sine udspring i en grad af sandhed. - Men er selvfølgelig blevet meget forvrænget undervejs...